

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKADAMA

SİNEMA

Sinemalara zam yapıldıktan sonra :
— Hade bakayım, bastır bir yirmibeşlik daha da filmin sonunu da anlatayım!..

CAFER ZORLL

Banyodan sonra NIVEA

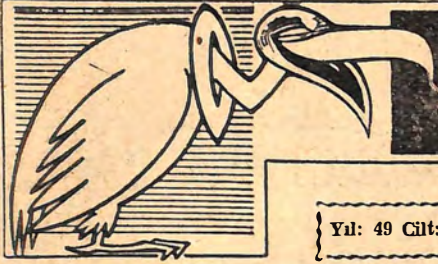
Cildin sağılığı, temizliğı, tazeliğı için...

Bazan banyodan sonra cildinizde
bir eksiklik hissettiniz mi ?
Yıkandıktan sonra cildinize
NIVEA gerekir. Banyodan sonra
bütün vücudunuza süreceğiniz
NIVEA, kendinizi çok daha rahat
hissetmenizi sağılıyacaktır.
Yıkandıktan sonra cildin sıvı
kaybını NIVEA yeniden kazandırır;
çünkü NIVEA cilt yapısına uygun
maddeler ihtiva eder.
NIVEA'nın cilt bakımı alanında
sağıladığı haklı ünün nedenlerinden
biri de budur.

**NIVEA'nın faydalarından
kendinizi mahrum etmeyiniz.**

(Radar Reklâm : 92 — 14)

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 8 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 10 Şubat 1971 • Fiyatı: 125 Krş.

TEDBİR, AMA NASIL TEDBİR?

— Şiddet tedbirleri geliyor. —

DÜNYANIN en tedbirli adamı olarak Nasrettin Hoca bilinir. Testiği oğlanın eline verip çeşmeye yollarken:

— Sakın kırmayasın ha! diye çocuğu dövmüştür.

Yirminci Yüzyılda tedbir, artık bir bilimdir. Çağımızın toplumunda neye baksanız bir tedbir görürsünüz. Uçaklarda paraşüt bir tedbirdir, arabalarda stopne bir tedbirdir, vapurlarda cankurtaran yelek ve sandalları bir tedbirdir, büyük binalarda yangın söndürme tertibatı bir tedbirdir, çalışanlara sigorta bir tedbirdir. Tedbirle yaşamayı ileri toplumlar bir tabiat haline getirirler. Bizimki gibi ülkelerde ise:

— Boşver.. felsefesi hâkim olmuş tur.

Otobüs şoförüne:

— Oğlum, biraz yavaş sürsene.. dediğiniz zaman alacağınız cevap:

— Boşveer, bir şey olmaz..

Çünkü otobüsün üstünde "Allaha emanet" levhası asılıdır.

Bizler sanırız ki bizim almadığımız tedbiri, bizim hesabımıza Allah baba alacak...

Bu düşünce yalnız alelade vatandaşta kökleşmiş değildir; devletin nice sorumlu mevkîinde bulunan nice yetkî sahibi, işleri Allaha havale edip yangelmıştır. İşte koskoca bir Kültür Sarayı yangını gözlerimizin önünde... Bütün tedbirleri otomatik olarak mevcut güzellim bina, İki Genel Müdürün idare konusunda boşverciliğine kurban gitmiş, çayır çayır yanmıştır.

Yalnız Kültür Sarayı mıdır yanmış...

Devlet binasının çatısı çoktan tutuşmuştur; ama iktidarın en sorum-

lu koltuklarında oturanlar, boşvercilik felsefesiyle yıllar geçirdikten sonra, şimdi yangına körükle koşar gibi baskı kanunlarını parlamento-ya getirip:

— Tedbir alıyorum.. demektirler.

Oysa iktidar partisi durmadan uyarılmıştı. Toprak işgalleri için tedbirin, jandarma süngüsü değil, toprak reformu olduğu söylenmişti. Üniversitedeki kaynaşmanın tedbirini, polis copuyla değil, üniversite reformuyla almak gerektiği anlatılmıştı. Nureculuk ve seriaticılık akımlarına set çekmek için iktidarın dini politikaya âlet etmemesi istenmişti.

Hiçbirine kulak verilmedi bunların..

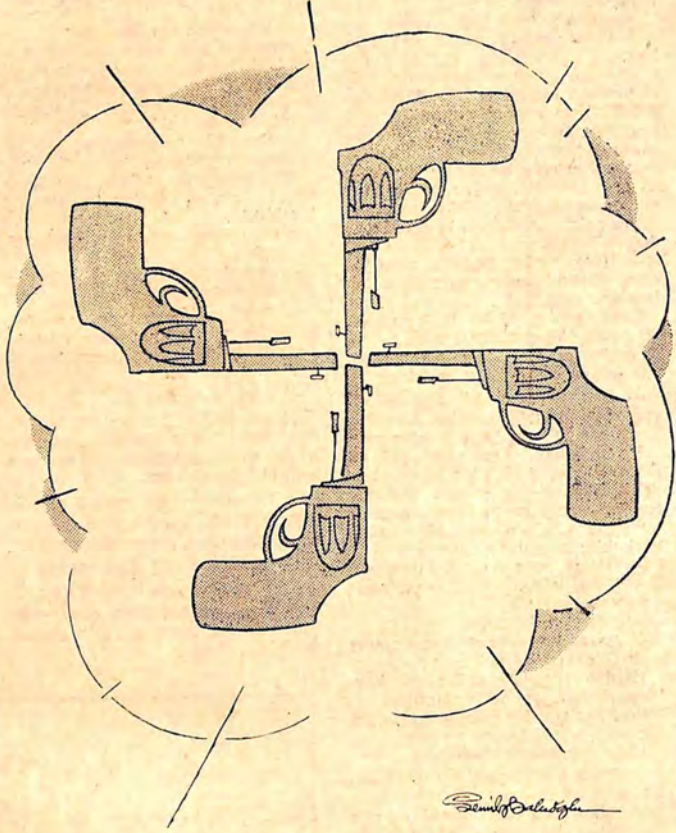
Din sömürgeçliği pompalandıkça pompalandı..

Üniversite davası uzatıldıkça uzatıldı..

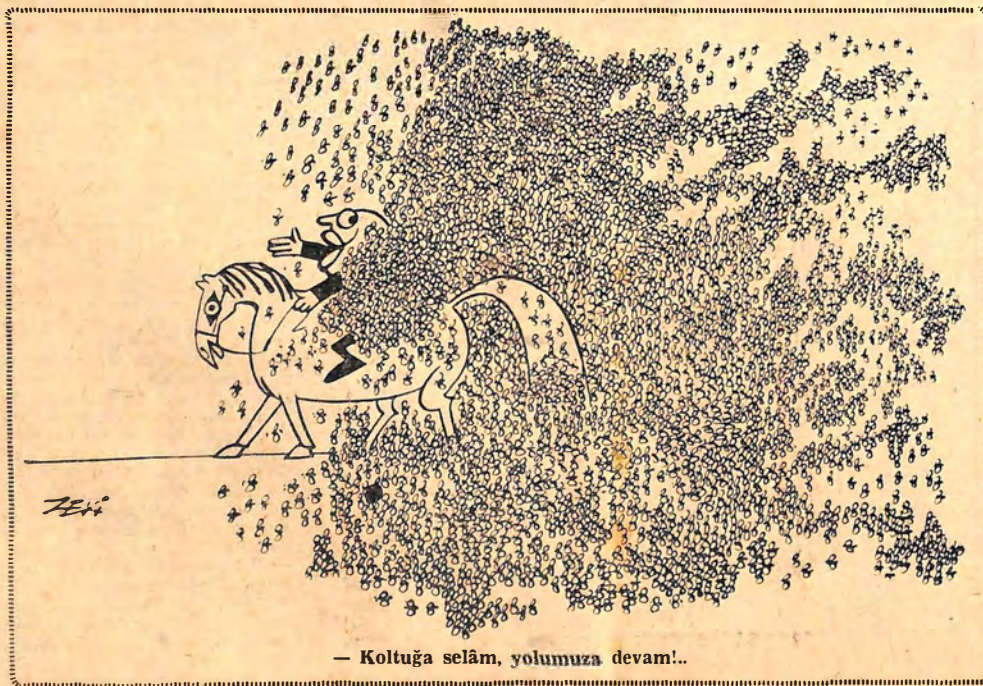
Toprak reformu uyutuldukça uyutuldu..

Anayasa, afyon tüccarı politikacının elinde uygulanmadı..

Hiçbir gerçek tedbir alınmadan, olacak olanların önüne geçmek için gerekli adımlar atılmadan, yıllar geçti. 1961'de kabul edilmişti Anayasa... 1971 senesindeyiz. Temel kanunun öngördüğü reformlardan hiçbir yapılmamış, bütün ilkeleri çiğnenmiştir. Anadolu'nun her yerinde kireçleşmiş kuvvetlerin tutuculuğu yürürlüktedir; toplum huzur içinde yaşamaktan uzaktır. Her gün bir bomba patlıyor, her gün bir dinamit infilâk ediyor, her gün bir yolsuzluk ve hırsızlık olayı duyuluyor; her gün bir çatışma, her gün bir kavgâ, her gün bir zorbalık, her gün bir saldırı-ganlık olayı politika hayatımızda sahneye konuyor...

Yazısız

— Koltuğa selâm, yolumuza devam!..

Vatandaş huzursuz, öğrenci huzursuz, iş adamı huzursuz, profesör huzursuz, memur huzursuz, esnaf huzursuz...

Ve siyasî iktidar:

— Tedbir alacağım.. diyor.

Ne tedbiri bu?

Baskı tedbiri!..

Baskı tedbirleriyle topluma huzur getirmek usulü, çağımızda modası geçmiş bir yönetim biçimidir. Most-rası ortada: Siyasal Bilgiler Fakültesi Öğrenci Yurduna, polis çarptırarak girdi; Yurdu zaptetti; ortalığı darma-duman etti; kız öğrencileri bile dövdü..

Geldi mi huzur?

Tersine, toplumun çeşitli kesimlerinde huzursuzluk arttı.

Sen öğrenciye okumak imkânı ver, özel yüksek okul gencine geleceğin teminatını sağla, öğretmeni saldırı-ganlıktan koru, vatandaşın iktisadi fırtına ortasında şaşkına çevirme, köylüyü mütegalibe zulmünden kurtar, din ile politikayı birbirine karıştırma, yolsuzluk-lursuzluk olaylarını kovala, kovuştur... Gerçek tedbirleri almış olursun.

Ama bu tedbirleri almadan zaptiye düdüğü çalarak herkesi hizaya getirmek istersen, yeni huzursuzlukların gebeliğine yeni tohumlar serpmiş olursun.

AKBABA

KÖYÜN KAHRAMANI

BİZİM köyde br tek İbo'nun e-vinde vardır rediyo. O da her nasılsa, bir ajansında duymuş habarı... Koşturarak geldi gave yanına:

— Lan millet, dedi, habarınız ola, bizim köve yakın bi yerde soygun olmuş, iki otopos, bir cip, bir de taksi soymuşlar...

— Amann dime İbo!...
— Hemi vallaha, hemi de billâha...

Eh, kim durur artık gavede, kim durur köv meydanında. Yuvasına deynek sokulmuş eşsek arıları gibi dağıldı getdi millet evine... Ama tüm milletin gözü, gapı deliklerinde, ha şimdi gelecek candarma, ha biraz sonra... Ağsana doğru bi mekine vınlaması duyduk, köy gonağına doğru getdi... Ardından bi dellâl gezdi köv içinde:

— Heey millet, toplanın gave yanına, gaymakamnan, candarma gumandanı geldiler!...

Şindi getsen bi türlü, getmesen iki türlü. İkinci türlüsi daha bi kötü ki, ne kötü... Gaymakam bu böyle adam, gızar gafası mıkdarı:

— Getir lan küttüğü, der, bi sayım, bi gonturol, çağalar, avratlar hariç, şu şu yok, ölese bunlar yapıldır soygunu... Onun için gel de getme... Hep öyle olur zaten, ben daha ayağama bir batman çamurlu gonduralarımı geçirirken, çağalar bir yandan, bizim avrat bir yandan başladılar tene tene dökmiye:

— Getme bubam getme, demiye...
— Ulan ne hal ki getmem, sona anamı bellerler...

— Böyle de bellerler...
— Amma heç olmazsa hapis mapıs yatmaktan gurtuluruk...

Vardık gave yanına. Dizilmiş köylü gurbanlık goyun, bağlamışlar ellerini, endirmişler gafalarını, dersin soygunu hepisi birden yapmış...

İlkin gaymakam gonaşu:

— Herhal habarınız vardır, dedi, bu gece sabaha karşı, kövünüzün dört kilometro ötesinde bi soygun olarakdan, iki otopos, bir cip, bir de taksi soyulmuş. Eşgiyalar, ceman olarak beşbin liraya yakın para, külliyetli mıkdar da eşya alıp çamışlar, siz ne diyonzuz bu işe?

Kimmeden tıs çıkmayınca, gaymakam muhtara seslendi:

Mihdar Memet, yutkunduz, yutkunduz:

— Vallaha beyim ne deyim, sağlığınıza duacıyık, dedi.

Gaymakam, elindeki deymeknen yere vurarak:

— Sağlığa duacı olmanan bitmez bu işler, dedi, ben sana soygunu soruyorum, kim yaptı?

Ne desindi mıkdar Memet, Amet diyemezdi, Mamo diyemezdi... O, sabaha karşı, ayağını tezek dolu tandırın içine sokmuş, büzülmüş yatıyordu avradının yanında...

Mikdardan ses çıkmadığını görünce, bu sefer gaymakam:

— Ya siz! dedi bize, siz ne diyonzuz?

Mikdarımızın dediğini dedik:

— Sağlığınıza duacıyık beyim...

Bu sefer, candarma gumandanı kalktı ayağa... Bi titremedir aldı kövüyü, suya düşmüş itler gibi...

— Bana bakın, bana, dedi, lâmi cimi yok, bu soyguncu bulunacak. Bulup çıkaracaksınız ortaya, ya çıkarırsınız, ya da siz bilirsiniz.

Millet daha çok titremeye başladı bu son kelâm üzerine... Candarma gumandanı, hemen gendine yakın olana uzatdı barnağını:

— De bakiyim sen, dedi, ne biliyon?

Reşo dayı, oldu bir mum, ki ne mum, gara sarı mum...

— Görmedin mi sen?

Ses yok Reşo dayıda... Korkar ki ağzından kötü bir lâf geçirir, sona sürüm sürüm sürünür garagollar da...

— Duymadın mı bişe sen?

Gene ses yok Reşo dayıda... Yanındaki Elti Haso, sıra gendine geldiği için biraz yana çekildi amma, candarma gumandanının barnağı getdi, onu da buldu:

— Sen söyle bakiyim, heç bişe çalınmadı mı gulağına?

Elti Haso'nun saçları oldu birer diken, dersiniz düşmanımı görmüş bir kirpi...

Biraz bekledi candarma gumanda. nı, sona:

— Demek öyle ha, dedi, eyiliken söylemeyeceksiniz...

— Dur, dedi gaymakam bu sefer, cebinden bir kokulu cara çıkardı, başladı dağıtmaya... Amma kim elini uzadabilir ki:

— Alın, alın, dedi...

Almadı millet, yalnız bir tek ihtiyar Keko Tefik aldı... Amma yakmadı, soktu gulağın ardına. Ona seslendi gaymakam:

— Sen görmüşsün, dedi...

Keko Tefik, uzattı carayı geri gaymakama amma, gaymakam almadı...

— Görmedin mi? diye sordu...

Başladı ağlamaya Keko Tefik:

— Yok vallaha, dört dene çağanın ölüsünü öpem ki, yok gaymakam beg, dedi...

Bi sinir, bi pozum her ikisinde de... Cipe binerlerken, tüm kövü cipin gapısını açmaya goşduk amma, ne candarma gumandanının yitiz, ne de gaymakamın yüzü accık ossun gülmeli...

Gaymakam:

— Eylliken söyleseydiniz çon bi eyiydi, dedi.

Candarma gumandanı:

— Kövden heç bi kimse, dışarıya çıkmayacak, dedi...

Ve gettiler... Gonaşmadı millet onlar geldikten sonra, göz göze de bakamadık heç bi kimseyle... Başlarımız önde, evlerimizin yolunu dutduk. Kimini anası karşıladı yıkık gapıda, kimini çağısa karşıladı çit yanında, kimini de avradı karşıladı, ocak başında... Hep analar, hep çağalar, hep avratlar:

— Abov ki abov, dediler, başka bişi demediler... Korku dağdan büyük, ne çağalar gaynaşı oynadı o gün aşama gadar, ne de inekler böğürdü, ne de atlar kişnedi, kulaklar kırıştı mekine sesi bekledi...

Aşam üzeri, vınladı bi mekine gabela yolundan... Nefesler dutuldu, soluklar kesildi, yüzler domur domur ter oldu, gışın sovuğunda...

«Piyango kime çarpmıştı acep?»

Bilmeyok, mekine ya yarım saat durdu köv yerinde, ya da bi saat...

Gulakdan gulağa dediler ki:

— Candarmalar, İsa'yı, Topal Kâzım'ı, Bedo'yu, Ferhat'ı, bir de Bayram'ı aldı getdiler...

Beş evden beş gişi, amma belkim otuz gişi ağıladı durdu o gece sabaha gadar... Çağalar gece yarısında susdular, uykuları geldi yatdılar, ama analar, ama avratlar:

— Ah Bedo, vah Bedo, gurban Kâzım, hayran Kâzım, aman İsa, aman İsa, diye ağlaştı durdular...

Zabahı zor ettik, gene gulaklar gabela yolunda, bir mekine, zalım mekine...

Guşluklana geldi bi mekine, ardından bi habar köv yerine:

— Herkesler toplansın gave yanına!

Toplandık... İlkin Topal Kâzım'ı indirdiler arabadan. Kâzım'ın öteki ayağı da topal olmuş, yan yan endi mekineden. Ardından İsa endi, alının üstünde bi alın daha. Ardından Bedo endi, endi amma yürütmeyiz, çömelir durur mekine yanında. En son Bayram endi, golu ters dönmüş. Başlarında da bi bekçi:

— Görüyorsunuz mu? dedi bize... Sona, Topal Kâzım'e döndü:

— Öteki ayağına ne oldu lan? diye sordu.

Kâzım, zorman cevapladı soruyu:

— Garagolda merdivandan düşdüm...

Bize döndü bekçi:

— Yaa, bakın, sona siz de düşersiniz, dedi.

Sona, İsa'ya sordu:

— Alnının üstüne n'oldu lan senin?

Cuvaladı İsa:

— Garagolun duvarına çarptım.

— Ne hal ki çarptın?

— Elimnen dutdum gafamı, duvara çarptım.

Döndü bize bekçi:

— Yaaa, dedi, sona siz de dutar çarparsınız...

— Ulan sen neden yürüyemen de böyle gurba gibi gıvrılın gılın yerde?

Cuvaladı Bedo:

— Garagolda dört çeşit yemek verdiler, yiym yiym derkene, garmıma bi dert girdi...

— Yaaa, dedi bekçi, sona siz de garagolun yimeğinden yirsiniz de böyle olursunuz...

En son Bayram'a sordu:

— Senin golum niye ki ters döndü böyle?

— Yatarkene garagolun gariyolasından düşdüm...

Döndü bize bekçi:

— Siz de garagolun gariyolasından düşersiniz sona, dedi...

Accık durdu, bi cara yakdı, daha carasını söndürmeden, barnağınan beş gişiyi işaretledi:

— Sen, sen, sen, sen, sen, binin mekineye...

Binip getdiler... Getdiler amma, geri geldiklerinde, bunlar da daha öncekiler gibi, kimi yengeç gibi yan yan yürüyordu, kimi toşba gibi boyunu uzadıyordu, kimi de doksanlık dede gibi belini dutuyordu...

İlk kırkın son gafilisini de göz yaşlarıyan mekineye bindirdikten sonra, kövün en akıllısı Cifdegafa Osman:

— Lan gardaşlar, dedi, geriye varık daha yüz gişi, yazık deal mi bu yüz gişiyi, gelin aramızda bir gurra çekek, şans talih kime çıkar sa, o getsin mapısa, biz de gurtulak...

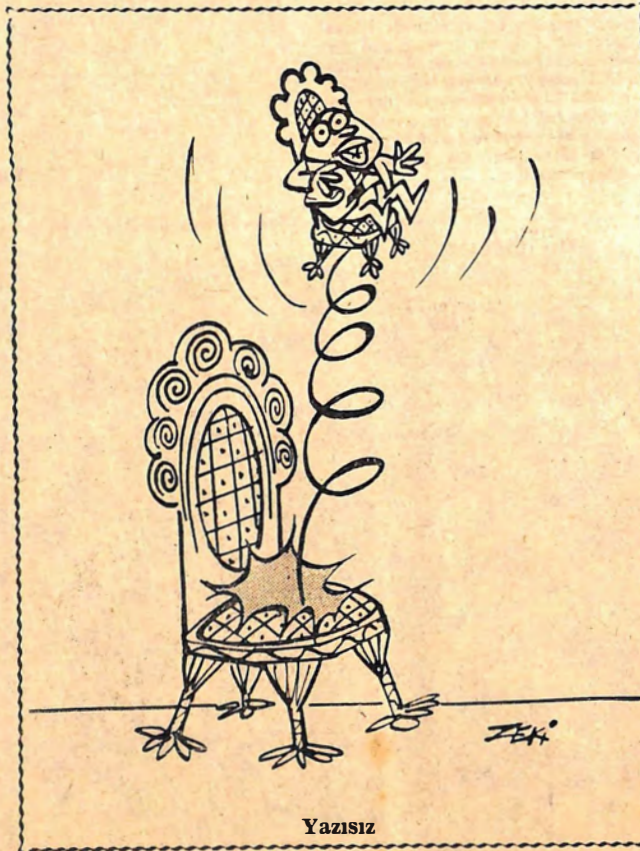
Yanık Selo, dedi ki:

— Osman emmi, dedi, iderseniz poletikacılar uyaraktan bu işi seçmnen yapıp, içimizden bi dene eşgiya seçek!...

— Ulan vallaha bu daha eyi, dedi Osman emmi, var mı aday?

Kimmeden çit çıkmadı...

— Lan gardaşlar, gelin etmeyin eylemeyin, mekine nerdeyse gelir,

ya bu işi gurraya dökek, ya da bi gahraman çıksın aramızdan...
Accık sona, dul Fidan'ın oğlu Abdo çıktı ortaya:

— Bi şartım var amma, dedi, şayet ki döner gelirsem, elbirliğiyen beni evlendirecek misiniz?

— Söz, dedi tüm millet...

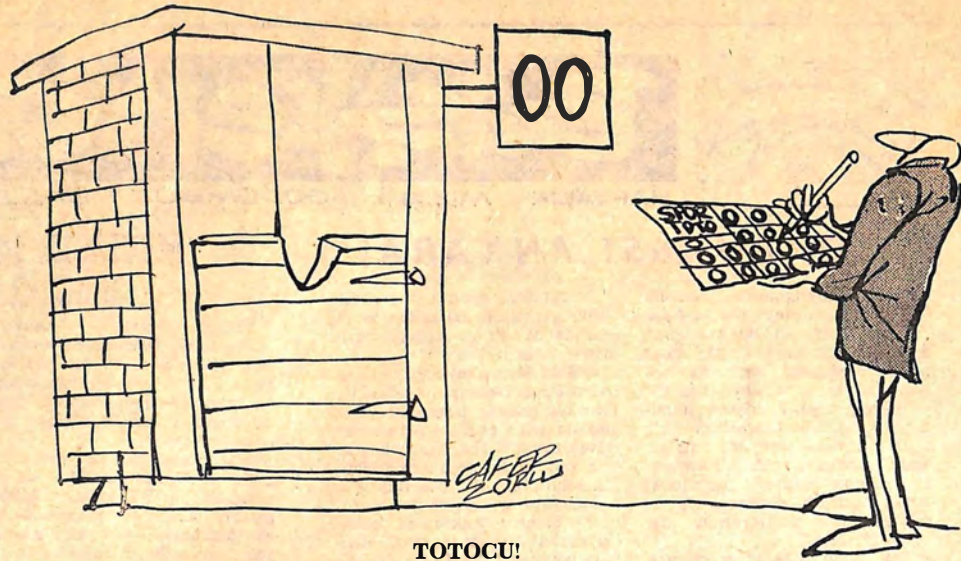
— Tamam, dedi Dul Fidan'ın Abdo... Madem öyle gardaşlar, otoposları da, taksileri de, cipleri de ben soydum...

— Yaşa, varol, dedik.

O günü aşama gadar, analar bazlama açdılar, neneler yımırta gaynattılar, çağalar analarına yardım ettiler... Her evden güççük bir çukun geldi gave yanına. Çukunları çukına boşalttılar, bazlamaları bir araya, yımırtaları sepete goydular ve de bir bir Dul Fidan'ın Abdo'nun yanaklarından öpüp, helâlleşdiler...

Ağşamına, Dul Fidan'ın Abdo'yu, beğcinin yanına saltanatın bindirdik... Mekine vınlayıp giderkene, bi algışladık, bi algışladık ki, Abdo'nun bile gözleri korkudan deel, sevinçten yaşardı...

Muzaffer İZGÜ

TOTOCU!

YELPAZE CINLERDEN HABER

KIYASLAMAYI, boy ölçüştürmeyi, yarıştırmayı sevmem genellikle.

Bazıları da kıyaslamadan edemezler. Bir şarkıcının sesini mi duydular? Soracaklar ille:

— Bu mu daha iyi söylüyor, Falanca mı?

Her alan, her durum onlar için birer yarışına konusudur:

— En hoş manzara nerede? En lezzetli yemek hangisi? En güzel kadın yahut en yakışıklı erkek kim?

Hakemlik merakı yüzünden ömürlerini klâsman yapmakla geçirir, hiçbir şeyin rahatça tadını çıkaramazlar.

Benim bu işe meraksızlığımın ise bir büyük istisnası var:

Türkiye'yi başka yerlerle kıyaslamamak elimden gelmiyor.

Dünyada olup bitenleri izlerken, uluslararası istatistikleri gözden geçirirken, yurt dışında yolculuk ederken kafamda hep aynı der:

— Bizim memleket acaba tasnifte kaçınca?

Bunu yaparken bazı meslekdaşların içine düştükleri hatâya sürüklenmemeye, ölçü diye yalnız ileri endüstri ülkelerini almaya dikkat ediyorum. Böylece daha ilgi çekici sonuçlarla karşılaşılıyor insan.

Geçenlerde Kenya'da olan bir şey o sonuçlardan biri.

Biliyorsunuz, Doğu Afrika'nın Kenya Cumhuriyeti ünlü Mau Mau ayaklanmasıyla daha dün denilecek kadar kısa bir süre önce bağımsızlığına kavuşmuş bir eski İngiliz sömürgesi. Ekonomisi geri, toplum düzeni kabile ça-

tışmaları yüzünden yer yer çatlak, ahalisi cahil ve hastalıklı.

Toplum dertlerini giderme yolunda hükümetin harcadığı çabaların karşısına dikilen en büyük engel de ahalinin büyüye inancı. O inançtan yararlanan irili ufaklı büyücüler hem ahaliyi büsbütün soyup soğana çeviriyor, hem de hükümetin her türlü aydınlatma kampanyasını ters telkinlerle baltalıyorlar.

İşte geçenlerde bunların en büyüklerinden birinin marifetleri açığa çıkarıldı.

Haciva adıyla anılan 33 yaşındaki bu hokkabaz herif üç yıl önce Kenya'nın kıyı bölgelerinden birine yerleşmiş, büyüclük kanunsuz olduğu için zanaatını el altından yürütmeye başlamış.

Yaymaya koyulduğu ilk propaganda şuymuş:

— Çocukunu okula yollayanlara orman cinleri kıyıyorlar. Eğer hükümet baskısı yüzünden çocuğunuzu okula yollamak zorunda kalırsanız tembih edin, çalışmasın. Sınıfını geçerse çarpılır!

Gerçekten de oranın okulunda sınıfının çalışkanı tanınan bir kaç çocuğun başlarına kazalar gelince Haciva'ya saygı yaygınlaşmış. Aynı cinler tarafından çarpılmamak için öğretmenler ancak Haciva'nın izin verdiği konuları öğretir olmuşlar.

Arkadan Haciva şu bombayı patlatmış:

— Hastalananların iyileşmesi gerekiyorsa o işi ben yapacağım.

Doktora gideni orman cinleri çarpırlar!

Devletin polikliniklerine de kimse uğramaz olmuş tabii.

Haciva civarda bir «Orman Hastahanesi» açmış. Gelen hastalar arasında iyileşenler ellerindeki avuçlarındakini vererek şükran arz ediyor, iyileşmeyenler (yahut mirasçıları) ise «Cinlerin hikmetinden sual edilmez» diyerek kadehre razı oluyor ve yine ellerindeki avuçlarındakileri veriyorlarmış.

Daha sonra Haciva uğur, aşk, öç mskaları falan satmaya başlamış. O ticarete de işlemiş aynı mekanizma:

Sonuç alanlar Haciva'yı göklerle çıkarıyor, alamayanlar susup oturuyor, ama her iki grup da paraları sökülüyorlarmış.

Aylar geçtikçe hazretin ünü ve nüfuzu başka bölgelere yayılmış. Kısa sürede zenginleşmiş herif. Her yerde bakkal dükkânları açmış. Lüks otomobiller almış. Bir de gayri resmi zevce koleksiyonu yapmış.

O biçim evlendikçe evlenmiş, evlendikçe evlenmiş.

Kaç karısı olmuş, biliyor musunuz?

Tam 16!

Bunun nasıl iş olduğunu soran müridlerine hep aynı cevabı veriyormuş:

— Ne yapayım, orman cinlerinin buyruğu. «Sana yeni karı iyi geliyor, alabildiğin kadar al da bize iyi hizmet et» diyorlar.

Muhabbet tellâhlığına meraklı cinler sayesinde o türlü kurtları-

mı da iyice döktükten sonra Haciva'nın pek bir derdi kalmamış. Ancak ünü hükümetin dikkatini çekmiş sonunda. Müfettişler gelip gitmeye başlamış.

Onun da çaresini bulmuş Haciva:

İktidar partisine girmiş! Ve bütün politikacılara haber yollamış:

— Bana ilişmesinler. Bu civarda yüzbinlerce oy benim iki dağıtım arasındadır!...

Nasıl, şimdiye kadar anlattıklarımı başka bir ülkedeki bazı durumlara benzettiniz mi? Benzetmemek mümkün değil ki.

Ama buradan sonra benzerlik sona eriyor. Zira Haciva iktidar partisi ile ortaklığına ve başka maskaralıklarına dayanarak saltanatını sürdürmekte değil. Hükümetin (yani o parti ileri gelenlerinin) emriyle geçenlerde yakalandı. Şimdi kodeste, mahkeme kararını bekliyor.

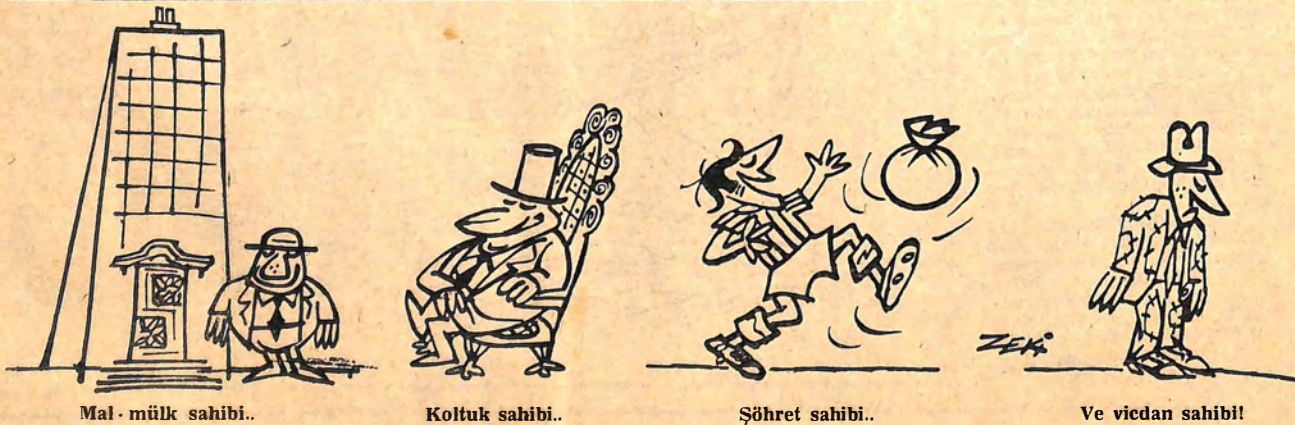
İktidar partisine bağlı bölge valisi basına şu açıklamayı yaptı:

— Haciva gibilerinin desteğiyle koltuğumuzda oturursak bu memlekette biz değil, orman cinleri iktidarda demektir. Cinlerle, hokkabazlarla, halk düşmanlarıyla en küçük bir işbirliğine bile tenezzül etmeyiz!

Sizin anlayacağınız, Kenya ve benzeri ülkelerle kıyaslamayı küçülme saymak şöyle dursun, o türlü boy ölçüşmelerde alta düşmekte olduğumuzu görmeye başladık.

Ne yapsak, Yârabbi? Afrika'dan aydın mı ithal etmek?

Refik ERDURAN

Mal - mülk sahibi..

Koltuk sahibi..

Şöhret sahibi..

Ve vicdan sahibi!

Başkent

HAFTALIK MİZAHİ GÜDÜMSÜZ GAZETE

Hazırlayan
ALİ ÖRSAN ÖYMEN

ALO, BURASI ANKARA!

HANI bayramlarda, mahalle çocukları öteye beriye çatapat serperler de bastığınız zaman kivilcinla karışık, çatır patır sesler çıkar. sonra tam sabah kahvenizi hüpürdeterек gazetenize göz gezdirmeye başlarsınız, bitişik evin bahçesinden bir fişek atılır ve yerinizden fırlarsınız.. zamanla, birbirini kovalayan mantar tabancası patlamalarına, çatapat seslerine ve fişek gürültülerine bayramdır deyip alırsınız.

Her halde dikkatinizi çekmiş olmalı; Başkent gazetesi son iki hafta kıkmadı. Bunun suçu, bize bir sayfasını ayıran AKBABA'da değil. Başkent'i hazırlayan bizlerin Ankara'da oluşumuzda... Çünkü son iki haftadır Ankara'da sokağa çıkmak bir mesele... Bayram arefesinde apartman girişlerine nasıl çatapat yerleştiriliyor, son iki hafta içinde de başkentte bunların yerini dinamit lokumları aldı... Eve girerken paspasın altını kaldırıp acaba lokum var mı diye bakmak, çıkarken yine paspasın üzerinden atlamak adet oldu. Artık bir patlama, bir şangırtı, bir çığlık duyuldu mu kimse oralı olmuyor... Dinamit patlamaları başkent sokaklarında boza satanların sesleri kadar normal gelmeye başladı kulaklarımız... Camcılar sey-yar ekipleri kurdular. Bir yerde patlama mı oluyor? Polisten önce camcı geliyor:

— Bir yardıma ihtiyacınız var mı abi?

Ve kolunun altında tam pencerene uygun biçimde kesilmiş bir cam!

Başkentli camcılar dinemir atılması muhtemel binaların pencerelerini çoktan aldırılmışlar.

Milli Güvenlik Kurulu bir kez sert tedbirlere Çankaya'dan yeşil ışık tuttu ya, bu tedbirlere zaman hazırlamak için ne lazımsa yapılmakta... Her dinamit fitilininde, camcıların ve tedbir için kol sıvayan iktidarın yitizi gülme...

Camı çerçevesi uçan binayı ornarmak kolay ama, Anayasasının temeline konan dinamitin yaratacağı zarar acaba kim onaracak!

AKBABA okurlarından uzak kaldığımız son iki hafta içinde başkentten bir başka manzara: Evinizde oturuyorsunuz, birdenbire balkon penceresinden atlayan bir gölge! Pencereden bakıyorsunuz, karşıki binanın damında elinde dürbünü tükük bir başkası. Sokağınız kuşatılmış. Kapı çalınıyor, korkuyla ve şaşkınlıkla açıyorsunuz... Elleri tabancalı pos büyük garip tipler giriyor içeriye:

— Kimse kıpırdamasın!

Evinizi arıyorlar, sonra çıkıp gidiyorlar. Ne oldu ne oluyoruz, diye korkulu bir gece geçiriyorsunuz, ertesi gün gazetede evinizin, çelik yelekli, «en hızlı nişancı» özel polis ekipleri tarafından nasıl sarılıp basıldığının fotoğraflarıyla karşılaşılıyorsunuz...

Fotoğrafın altında bir yazı: «Dün başkentte 200 kadar ev bu şekilde basıldı ve soyguncuların izine rastlanmadı!»

Silahlı banka soyduğu ileri sürülen Deniz Gezmiş, soyadına uygun bir şekilde başkentte gezedursun, polis ekipleri bir yandan sürekli avına devam ediyorlar, diğer yandan Anadolu'nun muhtelif şehirlerinden bol miktarda Deniz Gezmiş topluyorlar.

Ve başkent Ankara'da banka soygunları devam ediyor... Gezmiş olayından bir farkı; bu soygunlarda otomatik silah yerine kartvizit kullanılıyor.

Yazımızın başında dinamitlerden, patlamalardan söz etmiştik. Aslında geçtiğimiz haftalar içinde başkentteki en büyük patlama Büyük Millet Meclisinde duyuldu. Bu patlama, milletvekili maaşlarının 10 bin 500 liraya yükseltilmesiyle ilgili Meclis kararının Anayasaya aykırı olduğu gerekçesiyle iptal edilmesi haberinden ileri geliyordu... Meclis muhabirimizin bu konuyla ilgili yorumunu yandaki sütunda bulacaksınız. Sayın parlamenterlerimizin şimdiye kadar açtıkları almış oldukları onarbinleri soracak olursanız... Hiç sormayın daha iyi!

Ö. Ö.

★

DEVLET MALI...

TBMM. (Tüzel) — Türkiye Büyük Millet Meclisinde devlet bütçesinin müzakerelerine başlandı. Bütçe müzakerelerinde en etkili sözü Güven Partisi Senatörü Fehmi Alpaslan kullandı ve şöyle dedi:

— Devlet malı deniz, yemeyen domuz!

MECLİSTE MİLLÎ KOALİSYON GERÇEKLEŞİYOR MU?

TBMM. (Özel) — Anayasa Mahkemesi, parlamento üyelerinin maaşlarının 10 bin 500 lira olmasını Anayasaya aykırı bulunca, parlamentoda yıllardır özlemi duyulan tesanüt nihayet gerçekleşmiştir.

Başkentteki siyasi çevrelere göre, en sağdaki partiden en sol ortadaki partiye kadar bütün partiler arasında, bağımsızların da katılımıyla bir milli koalisyon kurulması an meselesidir.

Kurulacak milli koalisyon ilk iş olarak, Anayasa Mahkemesiyle ilgili Anayasa hükümlerinin kaldırılmasını öngören bir Anayasa değişikliği teklifini parlamentoya getirecektir. Anayasa Mahkemesi böylece lağvedildikten sonra, parlamenter maaşlarının 35 bin 800 lira, ya da 62 bin 350 lira olmasını öngören bir tasarı Meclise sunulacaktır. Yine sızan haberlere göre, aynı tasarıda, parlamenterlere seçmen ağırlama masraflarını karşılamak üzere haftada 12 bin 850 lirayla geçmeyecek bir ek ödenek verilecektir.

Bu tasarıların kanunlaşmasının uzun zaman alabileceğini kaydeden bir parti grup yetkilisi, bu durumdan parlamenterlerin mağdur olmamaları için tedbir alınacağını bildirmiştir. Buna göre, kurulacak milli koalisyon kabinesine Başbakan Demirel'in kardeşi Hacı Ali Demirel Ticaret Bakanı olarak alınacaktır. Hacı Ali Demirel, kanunlar çıkıncaya kadar, parlamenterlere bankalardan 120 yıl vâdeli ve onbinde bir faizli kredi sağlanmasını işini gerçekleştirecektir. Her bir parlamenterle verilecek kredi onbir milyon liradan az olmayacaktır.

Bir başka parti grup yetkilisi de, Anayasa Mahkemesinin me-

bus maaşlarıyla ilgili hüküm iptal etmesinin bir bakıma milli koalisyon fikrinin gerçekleşmesi yönünden çok yararlı bir davranış olduğunu hatırlatarak: «— Bu şekilde parlamentoda sağlanacak milli birlik ve beraberlik, kısa zamanda bütün yurt satfuna yayılacaktır» demiştir.

Cami-i Şerif

TBMM. (Özel) — Meclis bahçesine yaptırılacak cami projesi için 376 bin lira ödeniğin Cumhuriyet Senatosunda kabul edilmesinden sonra AP. ve CHP'liler arasında yine kavga çıktı. Bir AP. Senatörü, bu paranın köy okullarına ayrılmasını öneren muhalif senatöre «Herif» diye bağırınca şu cevabı aldı:

— Sen bana herif diyemezsin. Meclis tutanakları bundan sonra şöyle devam ediyor:

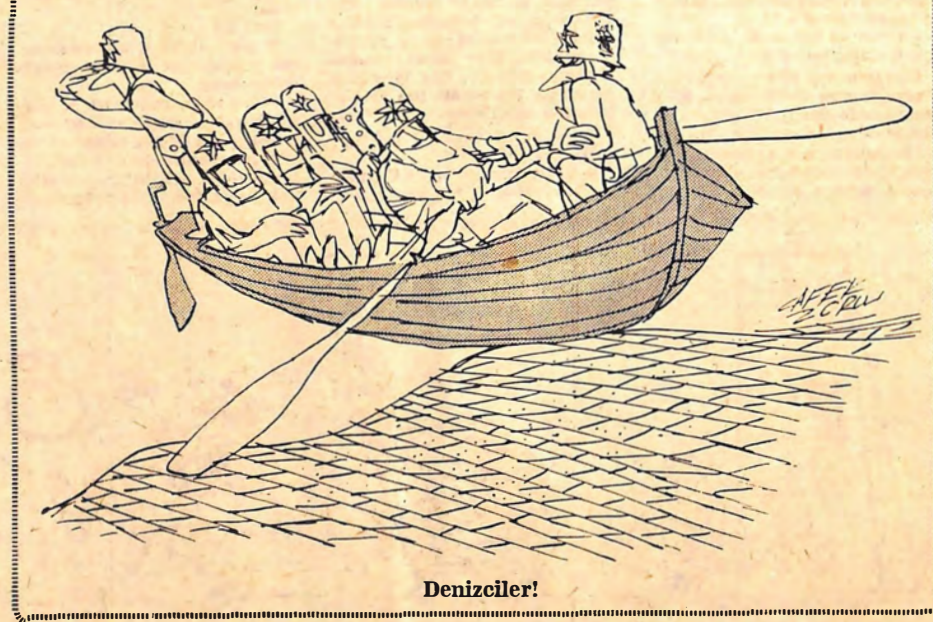
— Derim.

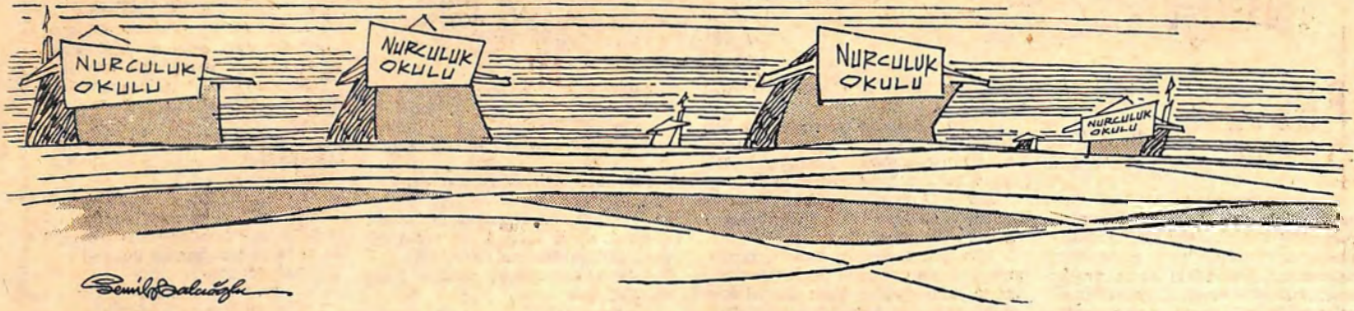
— Dersen ben de sana herifoğ-

lu herif derim!

(NOT: Böylece parlamento sözlüğüne yepyeni bir deyim girmiş oldu.)

Polis, Deniz Gezmiş'i arıyor. — Gazeteler —

Nurlu ufuklar!

BİR KAÇ yıldır dışarda işçi olarak çalıştıktan, burada olup bitenlerden haberim yok. O koskocaman duvar afişlerinde ismini görünce orali bile olmadım. Osman'dan bol ne var memlekette? Ama resmini görünce apisıp kaldım. Ta kendisi: «Ünlü şantör Osman» demişler altına...

Yoldan geçenlerden birine sordum:

— Affedersiniz, şantör ne demektir biliyor musunuz?

Biliyormuş:
— Şarkı markı söyleyenlere denir, dedi.

Hayretler içinde kalmıştım. Benim bildiğim Osman'sa bu, şarkı söylemek bir yana, ancak böğürür de, çıkardığı sesler böğürme olarak bile pek makbule geçmez.

Ortaokulda okuduğumuz yılları hatırladım. Solfej okurken ne korkunç sesler çıkarırdı zavallı.

— Başın sağolsun...

— Elden ne gelir?...
— Mukadderat... Takdir-i ilâhi... diye başladık da, kavgaya tutuşurdu bizimle.

Sen öyle biriyken gel de böyle şarkıcı ol! Olur şey değil...

O gün araya buldum kendisini. Gözümle gördükten sonradır ki gerçekten o olduğuna inandım.

— Ee, durumun nasıl? dedi. Kim bilir ne kadar para yaptın Avrupa'da?

— Vallahi, alt tarafı bir işçiyiz, ne para kazanabiliriz ki? Bunca yıldır çalışıp didindik, arabası var desinler diye kazandığımızla bir kültür aldık. Benzin parasını pederden ödünç alıyorum şimdi. Sen söyle bakalım, sen... Asıl para pul sahibi olan sensin galiba?

— Eh, var bir kaç kuruş ama, başka arkadaşların kazandıklarının yanında bir şey sayılmaz. Topu topu iki tane katım, bir kaç yüzbin lira-lık da hisse senedim var.

— Osman'cığım be, hatırlar mısın bilmem: Gltmezen önce ayıpır söylemesi, bir elli lira alacağım var.

KENAN AKINCI

BİR ŞEYİN BİRŞEYİ

dı sende de, isterdim isterdim, bir türlü alamazdım. Yanlış anlama, istersen bir elli lira daha vereyim... Demek istediğim; maşallah nereden nereye! Bak, yüzbinlerle konuşuyorsun şimdi.

— N'aparsın, kabiliyet...

— Ne kabiliyeti olan? Bize mi...

— Kızma evlâdım. Kabiliyet dediysem senin bildiğin gibisi değil. Bizim hesapça kabiliyet. Böylesi oldu muydu, kısa zamanda başarıya ulaşıp, paraya para demezsin. Bana bakma sen. Ben henüz fakir sanatçılardan biriyim. Oysa Müezzîn'in karısı üçüncü katı da aldı. Bir o kadar hazır parası var ayrıca. Abuzettin beyin sekreteri gecede bin beşyüz lira alıyor... Leylâ Civelek'in annesi Çalgın Fatoş paranın hesabını bilmiyor... Süheylâ Kedeğin kaynası Azgın Hatoş durmadan zampara değiştiriyor...

— N'aparsın, kabiliyet...

— Ne kabiliyeti olan? Bize mi...

— Kızma evlâdım. Kabiliyet dediysem senin bildiğin gibisi değil. Bizim hesapça kabiliyet. Böylesi oldu muydu, kısa zamanda başarıya ulaşıp, paraya para demezsin. Bana bakma sen. Ben henüz fakir sanatçılardan biriyim. Oysa Müezzîn'in karısı üçüncü katı da aldı. Bir o kadar hazır parası var ayrıca. Abuzettin beyin sekreteri gecede bin beşyüz lira alıyor... Leylâ Civelek'in annesi Çalgın Fatoş paranın hesabını bilmiyor... Süheylâ Kedeğin kaynası Azgın Hatoş durmadan zampara değiştiriyor...

— N'aparsın, kabiliyet...

— Ne kabiliyeti olan? Bize mi...

— Kızma evlâdım. Kabiliyet dediysem senin bildiğin gibisi değil. Bizim hesapça kabiliyet. Böylesi oldu muydu, kısa zamanda başarıya ulaşıp, paraya para demezsin. Bana bakma sen. Ben henüz fakir sanatçılardan biriyim. Oysa Müezzîn'in karısı üçüncü katı da aldı. Bir o kadar hazır parası var ayrıca. Abuzettin beyin sekreteri gecede bin beşyüz lira alıyor... Leylâ Civelek'in annesi Çalgın Fatoş paranın hesabını bilmiyor... Süheylâ Kedeğin kaynası Azgın Hatoş durmadan zampara değiştiriyor...

— N'aparsın, kabiliyet...

— Ne kabiliyeti olan? Bize mi...

— Kızma evlâdım. Kabiliyet dediysem senin bildiğin gibisi değil. Bizim hesapça kabiliyet. Böylesi oldu muydu, kısa zamanda başarıya ulaşıp, paraya para demezsin. Bana bakma sen. Ben henüz fakir sanatçılardan biriyim. Oysa Müezzîn'in karısı üçüncü katı da aldı. Bir o kadar hazır parası var ayrıca. Abuzettin beyin sekreteri gecede bin beşyüz lira alıyor... Leylâ Civelek'in annesi Çalgın Fatoş paranın hesabını bilmiyor... Süheylâ Kedeğin kaynası Azgın Hatoş durmadan zampara değiştiriyor...

gösterirler. Biz de onların yaptığı gibi yapmaya çalışırız. Biraz benzettik miydi mesele yok. Doğru sahneye. Ondan sonra gelsin kapıları kır-macasına müşteri, alkışlar... kucak dolusu para... Dedik ya, önemli olan bir şeyin bir şeyi olmak.

— Yahu, şaşkınlıktan sormayı unutacağım. Elbet sen de bir şeyin bir şeyisin... Neyin nesi oluyorsun sen şimdi?

— Ben mi? Ben ünlü şantör Rezzan'ın belâhı sevgilisi Osman!...

— Sen?

— Ben.

— Belâhı?

— Belâhı.

— Yahu, aşkolsun be. Seni nerde bıraktık, nerelere gelmişsin...

— Sonra.. bu şantör Rezzan kim biliyor musun?

— Nereden bileyim?

— Bizim Pasaklı Rezzan be!

— Yok anasının dini! Daha neler?...!

— Vallahi.

— Peki, o neyin nesi oluyor da ünlü o dediğin şey oluyor?

— Şantör?

— He. Kimin neyi oluyor da şantör oluyor?

— Selâmet Partisinden Selâhattin beyin kirlettiği mäsüm Rezzan... O. bir partiden de iyi para almıştı o "ezaleti çıkardığı için. Gazetelerin

yaygarası iyi ün sağladı ona. Sonra da gazino pavyon sahipleri sahneye çıkarmak için birbirlerine düştüler.

— Peki, seninle ilgisi nereden oluyor? Sen onun aşığı falan değildin hatırladığıma göre. Var mı gerçekten öyle bir şey yoksa?...

— Yok elbet canım. O, Rezzan'ın bana bir iyiliği. Şöyle oldu: Vaktiyle aç açına dolaşıyordum. Senin benim afişleri gördüğün gibi ben de onun afişlerini gördüm. Bir yıl kadar olmuştü çalışmaya başlayalı. Gidip şundan bir kaç kuruş ödünç alayım da karnımı doyurayım dedim. Bilirsin, erkek gibi kızdır; rahatlıkla para istenir. Her pasaklı kız gibi de kafası çalışır, kendine güvenlidir. O bakımdan beni terslemiyecğini biliyorum. Gittim buldum çalıştığı yerde onu. Konuştuk, görüştük. Bir miktar para verdi. «Bir de yemek ısmarlayayım sana» dedi; ısmarladı.

Yemekte:

— Bir iş bulamaz mısın bana Rezzan? dedim.

— Bulayım, dedi. Parası çokça olsun mu?

— Eh, olsun elbet, dedim.

— Peki öyleyse, dedi ve demesyle birlikte, masadaki tabaklardan birini kaldırıp kafama geçirmesi bir oldu. Tabaktaki piyaz başımdan aşağı süzülürken şaşırmışım da, du-

dağımın üstüne gelen bir soğan kıymığını dilimle yalayıp içeri çekmişim... Sonra öfkeyle kalkıp iki to-

kat aşkettiğimi hatırlıyorum Rezzan'a. Gerisi kendiliğinden geldi: Gazetelerde boy boy resimler, mağazinlerde «Rezzan'ın Belâhı Aşığı» hakkında uzun uzun yazılar... Ve sonra sahneye çıktık işte.

Diyeceğim; sahneye çıkmak için bilgi, kabiliyet gibi şeyler gerekmiyor şimdi. Bir şeyin bir şeyi olmak yetiyor.

Kenan AKINCI

Politikacıların, «Pahalılığa karşı tedbir alacağız» sözleri lâfta kalıyor. — Gazeteler —

Tatlı bir bayram

Vedat SAYGEL

BİZİM aileye umacı gibi gelen iki şey vardır: Maaş günleri ve bayram günleri...

Size belki komik gelecek ama, biz şeytan görmüşe döneriz böyle günlerde.

Ay başı korkumuz, malûm. Para cebimize girmeden, acısı çöker yüregimize! Çünkü daha doğru dürüst yüzüklerin, elliliklerin resimlerine bakmadan, üstündeki yazıları okumak kısmet olmadan giderir elimizden! Hani zaman zaman gazete-lerde «Şu kadar sahte yüzük bulundu, bu kadar sahte beşyüzlük piyasaya sürüldü» gibi haberler okuruz ya? Yakalayanların, paranın sahtesiyle sahibisini nasıl ayırdede-bildiklerine oldum, olalı akıl erdiremem. Kac kereler «Şu maaştan niç değilse bir ellik ayıralım da, sahte-sini yutmamak için sahibi para ö-neği olarak bir kenara koyalım» de-diyecek de, bir türlü başaramadık.

Bayramların korkusu, daha bir başkadır. Parasızlığa alıştığımızdan, o pek koymuyor da, sokağa çıkına yasağı varmış gibi üç dört gün eve kapanıp kalmak çok dokunuyor in-sana. Bayram ziyaretine gitsen, git-tiğin yerde kimsecikler bulamazsın. Evde oturup ziyaretçi beklesen, çöp-çüşünden, bekçisinden başka kapını çalanı bulamazsın!

Eskiden düşün evini andırırdı bi-zim ev. Gelenin, gidenin; girenin çı-kanın hesabı belirsizdi. Sonra ne olduysa birer beşer ellerini ayakla-rını çekmeye başladı millet. Öncele-ri pek garipsedik bu durumu.

— Gene geliriz, diye giden, bir da-ha semtimize adım atmıyordu.

Günlerden bir gün babam:

— Yahu n'oluyor bunlara? dedi. Ağırlamada kusur mu yapıyoruz, yoksa farkında olmadan kırıcı lâf-lar mı ediyoruz? İbrahim beyler de uğramaz oldular.

— Her halde işleri güçleri vardır, dedim.

— İş ne kadar sıkı olsa, o bizi ihmal etmezdi, dedi annem. Ayaktis-ti olsun beş dakikacık uğradı. Biz gene kusuru kendimizde arayalım.

Aradık, bulamadık. Fakat bundan böyle evimize gelenlere son derece kibar davranma kararı aldık.

İşin garibi, alınan kararı uygula-maya başlamamızla, bizim eve mi-safir gelmez oldu. Tam iki yıl kea-dimizde kusur, kabahat aradık. Bay-ramlar geldi, bayramlar gitti, kapı-mızı çalıp da hatırımızı soran ol-madı.

Kurbanın ilk günü çalınan kapıyı açıp da, bekçi, çöpçü yerine karşı-mızda Emin beyleri görünce, sevinç-ten ne yapacağımızı şaşırdık! He-men kapıdan et paketini bırakıp dö-neceklermiş.

— Yoo, bir acı kahvemizi içme-den bırakmam! diye yapıştı babam Emin beyin koluna.

Babam harekete geçer de bizler durur muyuz! Misafirin, ev halkın-dan candan yürekten ilgi beklediği-ne inanmış kimseler olarak, haydi biz de ailenin diğer fertlerine çul-landık.

Eşim, Emin beyin eşini gözüne kestirmiş. Annem, kayıvalidesini... Çocuklarla bana rakip olmadığın-dan, yedek kuvvet olarak bir kenar-da bekliyoruz. Emin bey:

— Gene geliriz, diyerek kendini geri geri çekiyor ama babam bırakır mı?

Halat çekme oynar gibi asılıyor a-damın koluna:

— İş güntü olsa, neyse... Bayram-da da kapıdan dönülür müymüş?

— Öyle ya canım, diyor annem kayıvalideyi çekelerken, siz de bi-zim gibisiniz. Arayanınız, soranınız yok. Hepimiz bir arada söyle tatlı bir bayram geçirecek n'olur sanki?

Emin bey ayağını eşiğe dayamış,

kendini geriye vermiş, yalvarıp du-ruyor:

— Söz... Bak gelmezsek yüzümü-ze tükürün! Bayram ziyaretlerini bi-tirelim önce...

Bir kere gittiler mi, bir daha ka-pımıza uğramazlar.

— Haydi canım kırmayın babamı, diyerek öteki koluna da ben yapış-tım, sürüye sürüye soktuk içeri!

Avluyu yarılınca babam kapıyı da kilitleyerek:

— Haa, şimdi çıkın da görelim bakalım, deyip anahtarı cebine attı!

— Eh, dedi Emin bey, n'apalım?... Hazır buraya kadar gelmişken bir kahvenizi içelim bari.

Ha şöyle...

Kasaplık davar güder gibi, oturdu. Gumuz odaya soktuk hepsini! Man-to, palto çıkartmadan birer iskem-leye ilaştılar.

— Ateş almaya mı geldiniz bira-der, dedi babam. Çıkarın sırtınızda-kileri...

— Zahmet etmeyin, böyle çok ra-hatız efendim, diyerek mantosuna biraz daha sarındı Emin beyin eşi.

Emin beyin paltosunu çıkartmak için serbest güreş tekniğiyle boyun-duruk vurmaya çalışan babam dur-du:

— Üşüdüünüz mü yoksa?... Sobayı, kaktığımızdan beri hiç söndürme-dik ama...

Sobanın sıcakından nerdeyse oda alev alacaktı ya:

— Kusurumuza bakmayın, bayram telaşından işliyeceğiniz hiç aklıma gelmedi. Durun ben biraz daha kö-mür atayım, diyerek yapıştı kömür tenekesine!

Emin bey bir yandan paltoyu ba-bama kaptırmamaya çalışıyor, bir yandan odanın sıcak olduğuna, an-nemi inandırmaya uğraşıyor. Hiçbi-rimiz dinlemedik tabii.

Onbeş dakika sonra misafirlerimiz teslim bayrağını çekmişti. Sırtların-

daki fazlalıkları kuzu kuzu vermiş-ler, öğle yemeğine kalmayı kabul et-mişlerdi.

Hepimizi mutfakta başına topla-yan babam:

— Aman bir pot kırmayalım, de-di. Şunlara ev sahipliğimizi bir gös-terelim, bir gösterelim ki, sağda solda anlata anlata bitiremesinler.

— Bir dakika bile yalnız bırakma-malıyız, dedi annem. Sıkılmamaları için birimiz yanlarında kalmalıyız.

Kömür tenekesini ellerine tutuştu-rup çocukları bodruma gönderen e-şim:

— En önemlisi, sobayı unutma-malıyız, dedi. Sıcakı çok seviyorlar ga-liba.

Odaya girdik ki, bizim konuklar sıcağın mı, yorgunluktan mı, su-ratlarını asmışlar, oturdukları yer-de pelte gibi yayılıp kalmışlar!

Babam üç kez:

— Emin bey, Emin bey, diye ses-lendi, duyuramadı.

Annemin:

— Aman Allahım, sakın adamca-ğza bir şeyler olmasın, diye bağır-masına, uykulu bir sesle kayınvah-de cevap verdi:

— Meraklanmayın efendim, Emin-ciğim gündüz uykusunu pek sever.

— Tamam öyleyse, diyerek, babam koltuk altlarından yapıpı, ben ba-caklarından... Burası yabancı yer mi?... Alırız öteki odaya, akşama kadar uyusun!

Ne zaman uyanmışsa, eşi fırladı yerinden:

— N'olur yapmayın... Şimdi ken-dine gelir.

Başladı kocasını:

— Nonoşum, şekerim, misafirlik-te olduğumuzu unutma, diye sar-sı-maya.

Emin bey havada açtı gözlerini.

— Gördünüz mü, uyanı ıste. Hay-di nonoşum vaktinde evimize gide-lim.

— İşte buna çok gücünüriz, dedi babam. Yemekten önce bir yere bı-rakmam!

— Fakat Emin-ciğimin birtakım alışkanlıkları vardır...

— Olsun efendim, diyerek araya girdi eşim. Hepimizin bazı alışkan-lıkları vardır. Burası yabancı bir yer olmadığına göre...

Annem kapı sırayı:

— Kendi evinizdeymişsiniz gibi ra-hat hareket etmelisiniz.

Emin bey ağzını açtı kapadı, ka-padı açtı ama, babamın sesinden ne dediği anlaşılmadı.

— Karnınız acıktı, yemek isteme-lisiniz. Canınız sıkıldı, kalkıp kendi elinizle çay demlemelisiniz. Uyku-nuz geldi, nah, yatak odası karşı-da... Kendi evinizin rahatlığıyla kimseye danışmadan, gidip yatmalı-sınız. Maksat, şöyle hep birlikte ta-tlı bir bayram geçirelim.

Sonra döndü Emin beye:

— Haydi Emin-ciğim, al hanımını, geç yatak odasına. Siz de büyük ha-nım arzu ederseniz şu divana...

Kadınlar, uykularının olmadığına inandırmak için yemin üstüne ye-min ediyorlar.

— Pekli, Emin bey yatsın.

— Canım, dedi Emin bey, benim-ki de bir ağırıkı, geçti.

— Geçmez, geçmez... Ağırık gel-di mi, kolay kolay geçmez.

— Vallahi geçti!

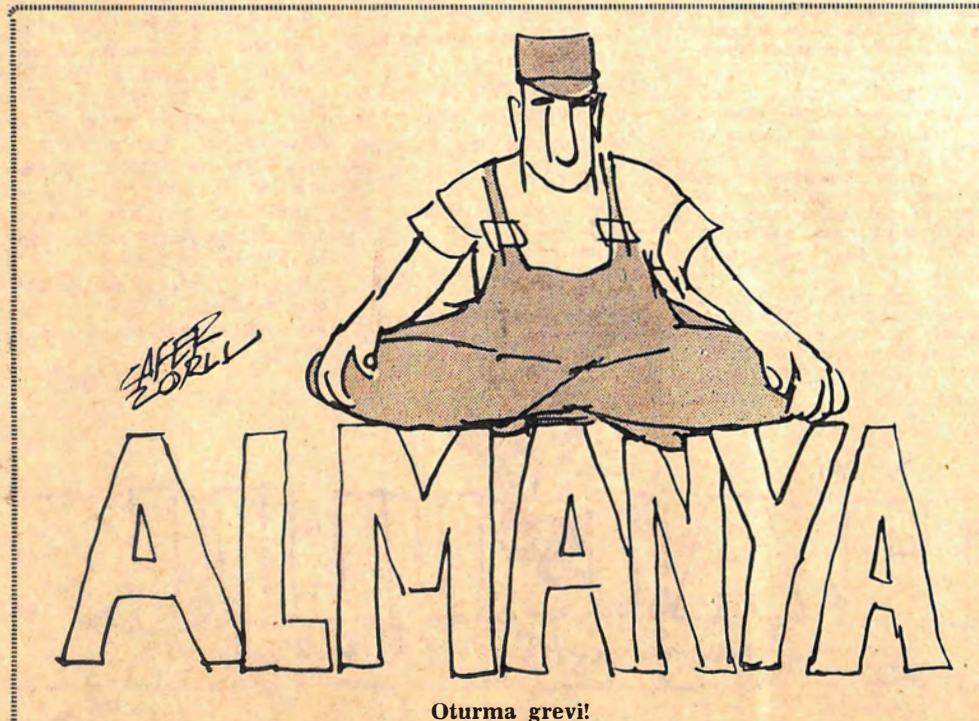
Başladık yatak odasına doğru çe-kelemeye:

— Geçmez. Gündüz uykusuna alı-şık olan bir kimseye, iskemle üs-tünde beş dakikacık şekerleme ye-ter mi?

— Yahu, uyuyamam kardeşim! Yatağa girsem de uyuyamam!

— Siz, bizim evin kalabalık oluşu-na bakmayın Emin bey oğlum, diye yetiştirdi annem. Uyuyan oldu mu, kimseden çıt çıkmaz.

Emin bey odaya girmek için çırpınıyor! Bütün eşi dostu ilgisizlik yüzünden kaybetmiş kimseler ola-rak, bu imsafir nazını hiç birimiz dinlemedik.

Oturma grevi!

— Gençliğimin hayrını görmeyeyim ki uyuyamam!

— Yahu, bir kere yat bakalım... Yat da zararı yok, uyuma!

— Hadi evlâdım inadı bırak da yat, diye sesini yumuşattı annem.

— Uyuyamaz teyzeciğim, diyerek imdadına eşi yetişti. Huy işte... Yerini yadırgar bilir...

— Sen sus bakalım gelin hanım, dedi babam. Onümüz dört gün bayram. Yerini bir yadırgar, iki yadırgar, sonunda alışır gider! İşte yatak...

— Aklına bir şey gelmesin, diye hatırlattı annem. Çarşaflarını yeni değiştirdik.

— Rahat rahat uyumanıza bakın, dedi eşim, yemek hazır olunca uyandırırız.

— Oldu olacak, haydi bir saat kadar hepimiz kestirelim, dedi Emin bey.

Annem atıldı:

— A evlâdım ateşte yemeğim olmasa...

— Ne çıkar? İndirin ocaktan... Varsın bir saat geç yiyelim. Dört gün bayram... Bir öğünü geç yesek ne çıkar?

Ailece derin bir nefes aldık. Bayramı bizde geçirmeyi kabul etmişlerdi demek.

— Eee, az misafirperverlik göstermedik, diye memnun memnun fısıldadı babam. Sonra yükseltti sesini: Yarım saat içinde nasıl alıştın bize? Yatalım anasını satayım! Dört gün bayram nasıl geçer?

Karısı, kaynanası şaşkın:

— Emin, dediler. Neler söylüyor-sun?

— N'olacak şekerim, bayram değil mi?... Ha evde geçirmişiz ha burada!

Bir sevinç, bir neşe yerlerimizi hazırlayıp vurduk kafayı!

Bilmem kaç dakika sonra gözleimizi açtık ki, bizim misafirlerden eser yok! Sadece masanın üstünde ki sigara kutusunun arkasında Emin beyin bıraktığı not: «Gidiyoruz, gene geliriz.»

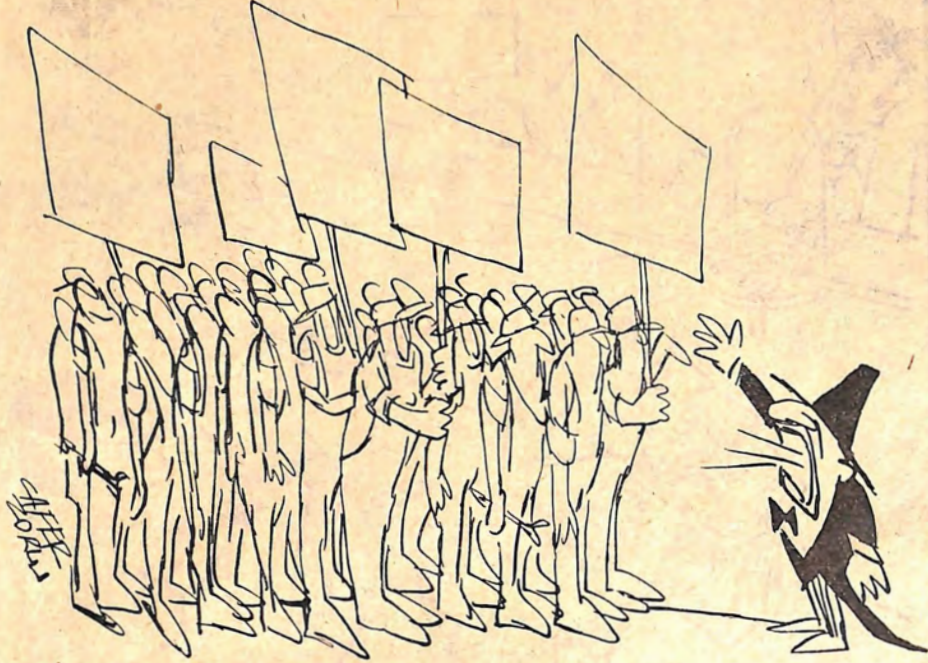
Gelmediler. O gün bu gün hâlâ ansızın neden gittiklerini düşünüyoruz. Hizmette kusur ettik desek, etmedik. İlgi göstermedik desek, insanın gözüne dizine durur. Zorla içeriye mi almadık, yatağımıza mı sokmadık, daha ne yapacaktık yâni?

Fakat babam:

— Ah, diyor bir daha demiyor. Gafil avlandık. Teklifine uyarak öğle uykusuna yattık. Yatmamalıydık. Yatsak bile sırayla başlarında nöbet tutmalıydık. Şu dört gün bayramı ağız tadıyla bir arada geçirmeyi başarsaydık, bir daha kovsak gitmezlerdi evlerine!

Hay Allah! İşkenceden kaçarcasına kimseye duyurmadan neden gittiler acaba?

Vedat SAYGEL

— Davul fabrikaları açacağız... Zurna fabrikaları açacağız... Oylarınızı bize verin!..

DÖRTLÜKLER

LOKUM:

Bizim lokumlarımız tüm dünyaca meşhurdur. Gelen misafirlere hemen ederiz: «Buyur» Bilhassa son günlerde saygı değer kişiye Hep fitilli dinamit lokumları sunulur.

HAVA ÜZRE:

Kuş uçmaz alanlarda çıktım her sabah ava Gerilerde bıraktım nice bayır ve ova Hava aldım, elim boş; oysaki Ay yolunda Hava alır astronot, alamazsa az hava.

İŞLETME VERGİSİ:

Pahalılık altında kaldık hep düşünceli Geçsin günümüz dedik, biraz da eğlenceli Sinemaya gittik ya, film kesildi birden; Bu kesilen, işletme vergisiydi besbelli.

NURLU UFUK:

İspartalı bir kişi, dedi ki: Nurlu ufuk! Parmığıyla işaret ettiği nurlu ufuk Meğer ki İsparta'da nurcular olculuymuş! Kürsülerin başında dediği nurlu ufuk.

DİLENİR:

Fukaraya dilenir, milyoneri dilenir. Parayı görür görmez nice dilsiz dillenir. Gör, bu kâhpe dünyada, ayakların altına Karpuz kabuğu konur, uzun ömür dilenir.

Yaşar Hâdi ÖNDER

Futbolcular sigortalı olacak. — Gazeteler —

Eti kim yedi?

Bir gün, Hoca'nın karısı ulti-matoma dayamış:

— Kış geldi geçiyor, biz hâlâ et yüzü görmedik. Git kasaba, yağlıca bir but getir. Ağız tadıyla yiyelim.

Hoca hemen kasaba seğırtmiş, güzel bir parça kestirip, sunmuş karısına:

— İşte sana istediğinden âlâ bir but... Pişir de, yiyelim akşamı.

Hoca gittikten sonra kadın butu kızartmış. İştahlı ve gövdeli hatun şurasından bir lokma, burasından bir parça derken; etin hepsini yiyivermez mi? Şimdi ne desin kocasına? Başlamış düşünmeye...

Hoca akşam eve gelince, kadın basmış yalanı:

— Sorma olanları, Hoca... demiş; bizim kör olası kedi getirdiğin etin hepsini kapıp yedi!

Hoca bu martavala inanmamış. Hemen kediyi tutup el kantariyle tartınca, ne görse beğenirsiniz: Kedi tam iki okka değil mi? Eee... O kadar miktar et almıştı? Karısına göz kırpmış:

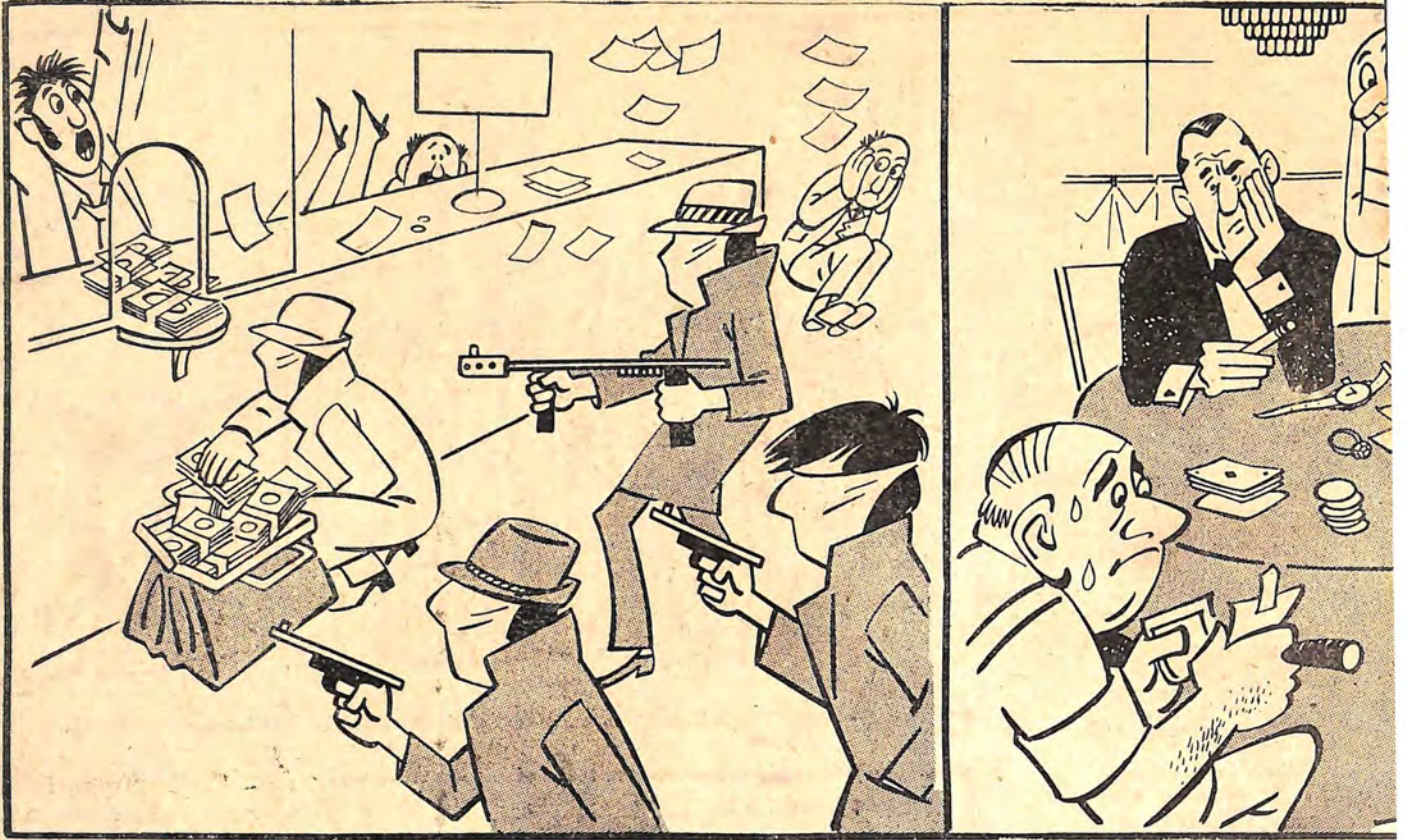
— Hatun... demiş; getirdiğim but tam iki okkaydı. Tarttım, kedi de o kadar geliyor. Eğer bu kediyse, et nerede? Etseee, kedi nerede?

Hoca'nın bu fıkrası da şunu getiriyor aklımıza: İktidarın dilinden düşürmediği kalkınma gerçekse, milletçe refah nerde? Yook, refahsaaa; karnı tok vatandaş nerde?

Yazısız

Ü ç s o y g u

yedi

PAZARTESİ :

Notlar:

Konu: Siyasal Bilgiler Öğrenci Yurdu'nun polis tarafından işgali.

DAĞITALIM GİTSİN!

Yurda sığındıklarını zannettiği üç dört kişiye yakalamak amacıyla harekete geçen Toplum Polisi, üç dört saatlik bir mücadeleden sonra yurda girmeyi başarmış.

Gazeteler: «Yurt, harabeye döndü» diyor.

Yurt yöneticileri: «Şiddetli bir deprem bile binaya bu kadar zarar vermezdi!» diye şikâyet ediyor.

Olaylar sırasında kolu kırılan kız öğrenci: «Tek cimleyle, dehşet verici bir manzaraydı» diyor.

Polisin yaptığı daha önceki araştırmaları da göz önüne getirince, okuyup duydukları karşısında şaşkına dönüyor insan.

Hani girilen bir yerin ille harabeye dönmesi gerekiyorsa, daha modern çareler bulalım.

Onbinlerce Toplum Polisini dağıtıp, yerine birkaç buldozer alalım!

BAKAN BEY KONUŞUYOR

Neyse, İçişleri Bakanının sayesinde polis de kendine bir savunucu buldu.

Hazret beş altı posta radyoda, bir o kadar da Mecliste konuştu.

«Devletin polisi, suçlu da olsa bir vatandaşa bu kadar kötü davranamaz» diyenlere şöyle cevap verdi:

«Türk polisi, kanunlardan aldığı yetkiyle, vazifesini kahramanca yapmıştır. Öğrenciler sıra dayığına tâbi tutulmamışlardır. Öğrencileri dövenler polis değil, olay yerinde toplanan sivil halktır.»

E, o zaman polis de, Bakan da haklı.

Madem polis Türk, bomba da atacaktır, silâh da çekecektir.

Madem öğrencileri kendinin dövmesi suç, olay yerine toplananlar dövecek, polis seyirci kalacaktır!

BİR ŞEY DAHA...

Bir açıklama daha yapıyor Bakan: «Kız öğrencilere el sürülmemiştir. Biz, iktidar olarak herkese eşit muamele yapmanın şerefini temsil ediyoruz.»

Anlaşıldı. Bu şerefli eşitliğe polis de uyunus.

Gazete, iki genç kızın resmini koymuş.

Eşitliği bozmamak için olacak, polis her ikisinin de aynı yerlerine yumruğu vurmuş!

SALI :

Olur mu, olur

Diplomasız eski bir belediye başkanı, Almanya'ya işçi olarak gidebilmek için imtihana girmiş ve bir ilköğretim diploması almış.

Eee, alacak elbet.

Almanya'ya çalışmaya gitmek, belediye başkanı olmak kadar kolay değil ki... En azından ilköğretim diploması olup olmadığını sorarlar adama!

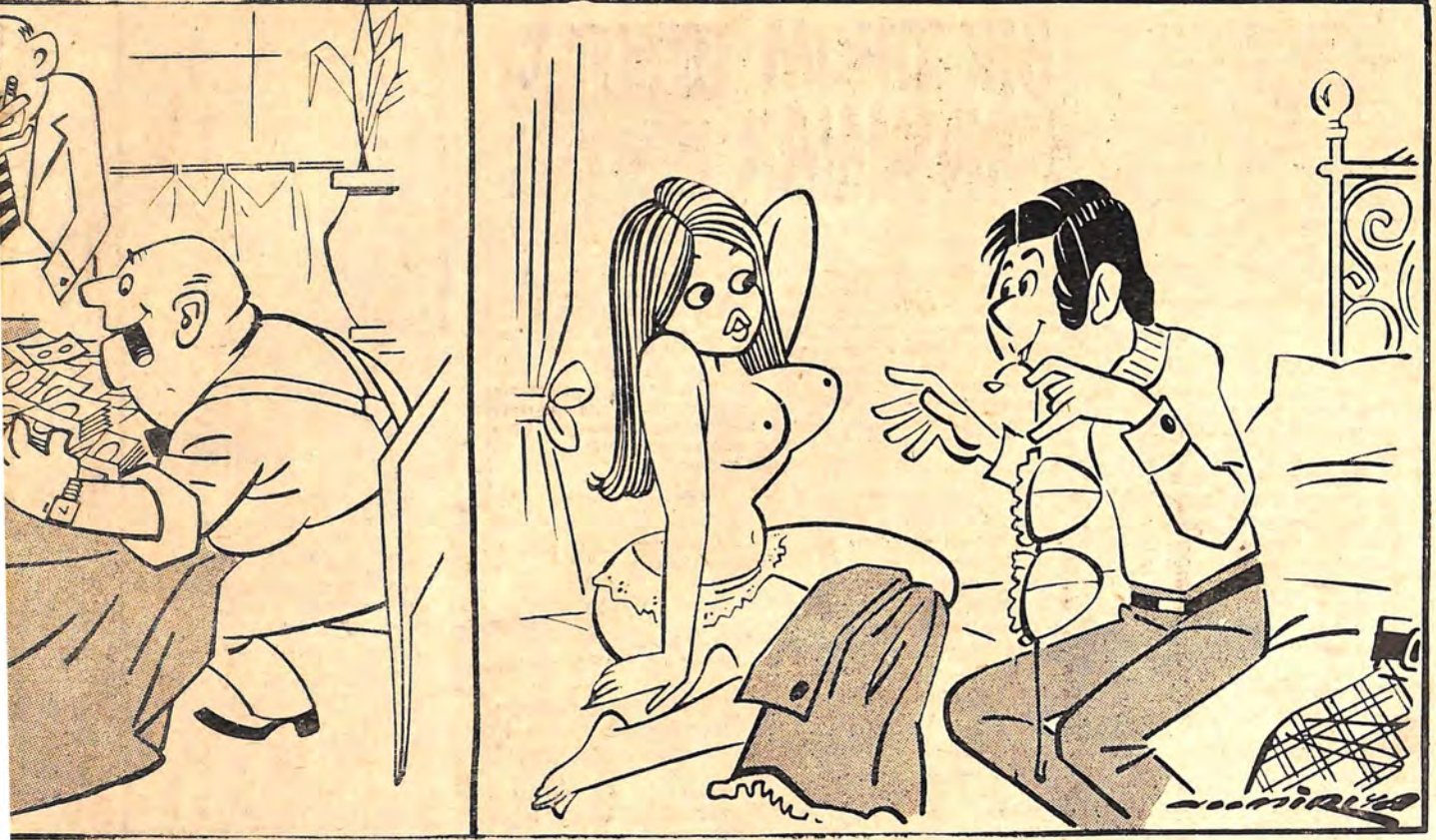
ÇARŞAMBA :

Dert mi?

Kocaman bir başlık: «İstanbul Hal'i denize kayıyor!»

K i r a n,

n o l a y ı l

Aman canım, zaten yarısı yanmış,
yarısı yıkılmış!
Para durumu desen, kasasında
metelik kalmamış!
Madem kurtuluşu denize kaymak-
ta buldu, bırakın kaysın.
Sağlığında kimse sahip çıkmadı,
ölümüne kim yansın?

PERŞEMBE :

Ortam hazır

Partisinin ilk büyük kongresini
büyük bir konuşmayla açan ve söz-
lerine, «Esselâmü aleyküm» diye
başlayan Erbakan, devletin laiklik
ilkesine ters düşen birçok vaatle
bulunduktan, birçok dua okuduktan
sonra oy birliği ile yeniden MNP.
Genel Başkanı seçilmiş.

Vaatlerinin özeti şu:

«İlk seçimde büyük çoğunlukla iktidara geleceğiz. Bir din devleti kurmak için Anayasa'yı değiştireceğiz.»

Aman üstad, iktidara geleceğinizi anladık da, Anayasa'yı değiştirmeyi düşünmenizi anlamadık.

Bu şekliyle de kurabilirsiniz özlediğiniz din devletini.

Şimdikielerin yaptığı gibi Anayasa'yı bir kenara çekersiniz, yurdun her yerinde türeyen Nurcuların, Süleymanlıların arasında bir «Erbakan'cılar» kurup, «Laik devlet, demokrasî» diye diye siz de geçinir gidersiniz!

CUMA :

Avrupalı kafası

Uzun zamandır araba kazasıyla hayatını kazanan bir adam yakalanmış.

Hollanda'da geçiyor olay.

Hani Avrupa'lıların kafaca bizlerden çok üstün olduklarını biliyor-

duk ama, bu kadar üstün olduklarını ummuyorduk doğrusu!

Baksanıza, Batılı trafik kazasıyla geçinmenin yollarını buluyor; Doğulu canından oluyor!

CUMARTESİ :

Sahibi hazır

Alman polisi, armağan vermek için bir Türk işçisini arıyormuş.

Ah, bulunduğunu haber versek de, aranıp durmasalar bari.

Armağan, feragatiyle, çalışkanlığıyla, yorulmak bilmezliğiyle tanıyan işçiye veriliyorsa eğer, DYS'da dört ay maaş alamadığı halde çalışan ne işçiler var birader.

Adres falan da istemez. Havaleye Devlet Yol Su İşleri yazın, yeter.

PAZAR :

Gel keyfim gel!

Apollo serisi uçuşlara katılan zay adamlarının getirdikleri toprak örneklerini inceleyen bilim adamları açıklıyor: «Ay'da su olabilir.»

Gördünüz mü yaşamak ne kadar kolaylaştı yeryüzünde...

Gak desek, et, guk desek su önümüzde!

Acıktık mı Almanya'ya; susadık mı Ay babaya şöyle bir gidip gelmek yetiyor günümüzde!

Vedat SAYGEL

irana!

Zınnıt...
 — Ahmet'e harçlık verdin mi?...
 — O eşşoğluya harçlık mı vereceğim... Bütün dersleri kırık...
 — Haydi banyo yüzelli...
 — Bugün ne pişireyim?...
 — Ne pişirirsen pişir. Ben arkadaşlarla dışarda yiyeceğim...
 — Anneee... Benim kalemtraşım nerede?...
 — Elinin köründe... Sen kime yutturuyorsun, tabii o kariya gideceksin!...
 — Hanım, adamın kafasını bozma!...
 — Tak... tak... tak... Elektrik...

Zaaaar... zurt!...
 — Kamyon neden görünmedi lan Recep?...
 — Belki aynasızlar araklamıştı...
 — Patron onları görüyor...
 — Bu seferki mal yüklü...
 — Ben, Kâzım'a güvenmiyorum... Bizi dümene getiriyor...
 — İlk fırsatta onu temizleriz... O sesler ne?...
 — Polis!... Enselendik!...
 — Kanun namına... Dur!... Grav grav...
 — Kalk be, böyle uydurma film seyredilir mi?...
 — Dur ulan, kızdan iş alıyorum...
 — Haydi frigo... frigo!...

Zınnıt... zuuuuuuzt...
 — Sesler var...

BİR TAKIM KONUŞMALAR

Ses, insanlığın ilk işaretidir... Sonra kelimeler ve dil... Yani lisan... «İnsanlar konuşa konuşa anlaşılır» lâfı da buradan çıkmıştır... Hep konuşuruz... Lüzuumlu lüzumsuz lâf ederiz... Anlaşmamız lâzımken bir türlü anlaşamayız... Boşluktaki sesleri yakalayan bir âleti geçenlerde arkadaşım Necati bana getirdi... Ben bu âletin varlığını duymuş fakat kendisini görmemiştım... Gramofona benzeyen basit bir kutu... Necati'nin türlü frekanslarda yakaladığı konuşmaları dinlerken gerçekten hayretten hayrete düştüm... Meğer farkında olmadan neler konuşuyormuşuz... Şimdi âletin düğmesine basalım ve kısa geçmişlerle konuşmaları dinleyelim:

— Alt kattaki emeklidir. Kahveden dönüyor...
 — Korkuyorum. Neden beni buraya getiriyorsun?...
 — Canım benim... Oh...
 — Sus... Bak, dinle...
 — Birak şimdi bunları... Seni deli gibi seviyorum Neclâ...
 — Aaa... koltuk altındaki çizik ne?...
 — Kapiya vurdum...
 — Karın yapmıştır... Hani onunla yatmıyordun?...
 — Neclâ yapma allasen...
 — Beni aldatıyorsun... Hem de karınla...

— Aman uzatma... Canım... hatırlıyorum... Uuuuf...

Sınnıt... pist...
 — Beyefendi sizi düşürmek istiyorlar...
 — Vız gelir... Grup ne diyor?...
 — Hayrettin de hizip yapıyor...
 — Yapsınlar... Eve örnekleri gönderdiniz mi?...
 — Fakat siz kaz demistiniz. Hanımefendi telefonda öyle emretmiş...
 — O halde kazdır...

— Sizce bir kaç Bakanı değiştirsek mi?...
 — Lüzumu yok... İşler kendi kendine yürüyor zaten... Benim çayım nerde?...
 — Odacılar ve çaycılar boykot yapmışlar da...
 — Mecliste de mi?...
 — Öyle beyefendi...
 — O halde bakkaldan kakaokola alsınlar...

Taraaaaaart... tuuuuuurt...
 — Hepsini yemeyin, babanıza da kalsın...
 — Anne, Hüseyin fasulyeleri a-yuk-luyor...
 — Sus ulan...
 — Anne, benim karnım ağrıyor...
 — Elinin körü...
 — Çaaaat... İçine ettiğimin herifleri...
 — Ne oldu İsmayıl?...
 — Mesailerini vermediler... Gene fasulye mi var?...
 — Evet... Ne olacaktı?...
 — Baba balık şekeri aldın mı?
 — Patlatırım ha... Necmiye soğan kırsana...
 — Bitti...
 — Ya tuz?...

Zınnıt... Parazitler... parazitler... Ne münasebetsiz makine değil mi?...

DERDİNE YANAN YANANA

HAYATINDA HIÇ ALÂKA GÖRMEMİŞ
 (Bal gibi yalan):

Bayan Belma... Sizinle açık konuşalım... Kombinezonunuzu çıkarın... Tamam... Neden alâka görmediğinizi, ta çocukluğunuzdan beri bütün gözlerden kaçan bir hayat yaşamınıza mı bağlayalım acaba... Çamhıca'nın arkalarında dedenizle birlikte küçük bir evde yaşadığınızı, sadece ıspanak ve kıyma almak için çarşıya çıktığınızı, bu arada hayattan bıktığınızı yazıyorsunuz... Belki bu doğrudur... Fakat yalan söylemediğinizi nasıl bilirim... Meselâ sizi geçenlerde Millet Bahçesinde bir Gedikli ile sarmaş dolaş görmüşler... Bu bir alâka değil midir?... Numarayı bırakın... Dedemiz moruk ve hiçbir şeyin farkında değil... Ama ben yutmam... Sonra sizin alâka görüp görmemeniz beni alâkadar etmez...

Beni her konuda bilgili sanan birtakım bedbaht okuyucular üşenmeden kendileri için hayati önemi olduğuna inandıkları suallerle bir gecemi aldılar... Cevap vermem ayıp olacak... Verince de tatlı cevap vermek lâzım... Neticede hepsi cevaplarını aldılar... Millet derli... Eee, biz de milletin derdine ortak olmazsak kim olacak, değil mi efendim?...
 Şimdi gelelim cevaplara...

TUTTUĞUMU NEDEN KOPARAMIYORUM:

Cezmi bey... Bu sorunuz kuvvet ve kudret konusuna girer. Bilmem farkında mısınız?... Tuttuğumu koparan kimseler parmakla gösterilecek kadar azdır... Bir kere tutmasını ve sonra da koparmasını bilmek bir kabiliyettir. Herkes tuttuğunu koparsa her şey birbirinden kopar... Siz her tuttuğunuzu koparmaya kalkarsanız o zaman ne olur?... Bence önce her şeyi tutmamasını, tutsanız bile koparmasını öğrenin... Tabii meyva ve sebzeler hariç. Ayrıca bu size bir fayda da sağlamaz. Üstelik milli vicdanda derin yaralar açar. Bundan sonra her şeyi tutmayın ve koparmayın... Çünkü belediyece yasaktır...

TANINMAK İSTİYORUM DİYOR:

Bu lâflarınıza herkes güler Behzat bey... Tanınmak istiyorsanız kendinizi önce herkese tanıttın... Neden kartvizit bastırmıyorsunuz?... Sizinle herkes tarafından tanınmaksa bu biraz güç... Bir kere siz kimsiniz ki herkes sizi tanımak zorunda olsun... İlle kendinizi topluma tanıtmak istiyorsanız, bir tanışma çayı da yapabilirsiniz... Fakat sizi kimse tanımadığından kimse de sizinle tanışmaya gelmez... Sonra tanınmamak bu zamanda tanınmaktan daha rahattır... Bir kere insan tanınmış biri oldu mu rahatı kaçır... Herkes her yerde onu tanır... Tanınp da ne yapacaksınız?... Meselâ ben sizi şimdi tanıdım da ne oldu?... Bir yerde tanışmadıktı zannedersem... Ayrıca tanımadığım kimselerle samimi olamam... İşte o kadar...

Seks mizahı

Kaynanalık bu Ya...

NURETTİN TÜRKER

EVLENDİĞİ üç ay olmuştu. İki yıl sevdiği genç kıza alıncaya kadar çekmediği kalmamıştı. Fakülte, nişanlılık derken elde avuçta, babadan kalan ne varsa temizlenmişti. Hayatta bir anası vardı. Baba evini de borçlar için satınca, kadıncağız sokakta bırakacak değildi ya, aldı getirdi yeni evlerine. Şimdi gül gibi geçinip gidiyorlardı. «Her işe cabuk karar verme» diye, babadan nasihatıydı ama, karısı ile anasının iyi geçindiklerine şüphesi kalmamıştı. Genç karısı etrafında pervane gibi dolaşüyor, gözünün içine bakıp, bir dediğini iki ettirmiyordu. Sevinçliydi, memnundu doğrusu. Bunca yıl boşuna mı bakıp, büyümüşü anası O'nu? İşte, bu günler için, biraz gün görmek için beklemişti.

Nihayet bir gün ilk patlama oldu. O yokken, evde karısı ile anasının arasında bir şeylerin geçtiğini tahmin etti. Çünkü, anası bir karış suratla köşeye çekilmiş oturuyor, karısı da yüzü gibi gözleri de kızarmış yanına bile yaklaşmıyordu. İş pişkinliğe vurup, belki buzları çözecek bir giriş olur, diye ortadan konuştu:

«— Hayrola, ne yaptım ben size yahu? Nedir böyle suratınız, ayıptır canım! Karnım zil çalıyor, evine yorgun argın gelen bir adam böyle mi karşılanır?»

Ne anası, ne karısı bir şey söylemedi. Hazır çay varmış ki, iki kuru pasta ile karısı önüne getirdi, çekildi.

«— Hay Allah...» diye tekrar başladı konuşmaya. «Hayır, neyse suçum söyleyin de anlayayım ben de... ne yapmışım yani?»

«— Senin yaptığın bir şey yok oğlum. Sen karışma buna. Bu onunla ikimizin arasında bir mesele.»

«— Bana söylenmeyecek bir şey mi?»

«— İsterse sonra söylesin.»

Gazete, dergiler okunup bitti ya, ne okuduğunu pek anlayamadı. Yemeğini yedikten sonra da, herkes odasına çekildi. Odasının kapısını kapar kapamaz hemen karısına yaklaştı:

«— Meraktan çatlayacağım be, anlat ne oldu?»

«— Bak kocacığım...» diye başladı karısı. «Bugüne kadar senden gizledim. Tek saadetimiz bozulmasın, ağzımızın tadı kaçmasın diye ama, artık burama geldi. Bugün...»

Karısı ağlamaktan anlatamıyordu olanı.

«— Canım, kes ağlamayı da söyle, haydi.»

«— Bir aydır sürüp gidiyor bu durum. Annen... Her sabah, sen evden çıkar çıkmaz... Doğruca banyoya gi-

riyor. Bornozu alıp odaya geliyor. Bir saat elinde eviriyor, çeviriyor. Islak olursa pencereyi açıp sarkıtıyor. Güneşte kurusunmuş, küflenir miş. Bir iki derken bir de söylenmeye başladı. Yok bu bornoz da nasıl oluyor da her gün ıslanmış, yok oğlu bir deri bir kemik kacakmış, yok böylesini de ne duymuş, ne görmüş... Daha neler.»

«— Vay canına. Anama da ne oluyormuş sanki?»

«— Seni sokakta bulmamış. Ben biraz naz etsem, olmaz desem ol-

mazmış. Yani, bütün suç benim. Dayanamıyacağım buna. İnsanın annesi de olsa, kaynanam da olsa bu kadarına hakkı yok.»

«— Bak hayatım... Nihayet, anamızdır. Yalnız beni düşünerek değil, her ikimiz için de konuşmuş, diyelim. Biliyorsun, ayrı bir yere taşınmamıza veya anamı başka bir yere göndermeme imkân yok. Evde tatsızlık olunca, bu da hiçbirimizin hoşuna gitmez. Durumu idare edeceğiz.»

«— Bunun idaresi nasıl olur, hep beraberken?»

«— Banyodaki bornoz yerinde dursun. Bir de gizli bir bornozumuz olur. Hani, senin çeyizinde olan, sandıkta değil mi?»

«— Sandıkta ama, annen orayı da yokluyor. Yok, buna zor çare bulursun.»

Tütün piyasası açıldı. — Gazeteler —

Tütün ekicisi!

— İhtiyarım ama, gözlerim görüyor.. Bak, dizlerim de tutuyor güzelim!..

«— Öyleyse, sabahları ben erkenden çıkar, hamama giderim.»
«— Ya ben ne yapacağım?»
«— Hasta derim. Terliyorum, kokuyorum...»

«— Aman Allahım, bir de kokmuş gelin diye adımı mı çıkaracaksınız?»
«— Yaa, o da var. Peki, sen ne düşünüyorsun?»

«— Annemin evine gitmeyi. Çekmem bunu ben.»

«— Yahu, bir de bunu duyan olsa gülerler halimize. Yok, bu kadar basit bir nedenle yuvamızı yıkamayız. Mutlaka bir çare bulmalı. Yahu,

yardım et bana da çıkalım şu işin içinden.»

«— Bir doktor arkadaşın filân yok mu?»

«— Buluruz.»

«— Doktora da ki, bana şöyle izaah bir reçete, rapor gibi bir şey yaz. Vücudunda ekzama, uyuz, kaşıntı gibi ne uydurursa uydursun. Bunun için de sık sık yıkanmak gerekiyor diye de belirtsin. Getirip annene okursun bunu.»

«— Ya buna da bir kulp takarsa. Oğlumu, gelinim uyuz etti dersé.»

«— Ben başka bir şey düşünemiyordum.»

«— Bir çare, bir çare... Buldum yahu. Buldum. Dur sen. Yarına kadar dayanmamam. Olursa bu akşam olur. Anam yatı ama, kuruyordur şimdi, uyumamıştır...»
«— Olur mu gidip de rahatsız etmek, bir gürlü çıkarsa bütün mahalle duyar, rezil oluruz. Dur, gitme...»

Az sonra, annesi giyinip odadan çıkmış ve oğlunun karşısına oturmuştu:

«— Ne diyeceksin oğlum? Anlattı değil mi sana?»

«— Anlattı anne. Çok sevindim bu habere. Madem öyleydi, neden daha önce belli etmedin? Hayatta bir tek oğlun var. Anam için evelallah dağları yıkar, gözümü kırpmadan canımı veririm.»

«— Valla, ana yüreği oğlum işte. İçime dert oluyor da. Şöyle usulünce gelinimin kulağını bükseyim de diydin.»

«— Peki ana, kim bu?»

«— Kimi soruyorsun oğlum?»

«— Nasıl kimi anne? Müstakbel babamı?»

«— Babanı... Müstakbel babanı mı?... Tuu senin yüzüne... Altmış yaşında beni evermeye mi kalktınız? Hem de biricik oğlum bana bunu söyleyen. Yazıklar olsun emî. Aman Allahım nerelere gideyim ben? Hay Allah, dilim tutulsaydı keşke. Bak bak, ben ne dedim, onlar nasıl çevirdi? Dilim tutulsaydı keşke. Tövbeler olsun, bir daha işinize karışırсам. Ne halt ederseniz edin, bir daha mı... Aaaa, dediklerine bakın!..»

Annesi söylene söylene yerinden kalktı, odasına kapandı. Ertesi de daha ertesi günler de havlu, bornoz tetkiki böylece sona ermiş oldu.

Nurettin TÜRKER

SİZİN İÇİN

MORFIN

Malatya'mızın ilçelerinden biri olan Yeşilyurt'lu hemşerilerimden birinin dişi ağrır. Yerinde duramaz adamcağız. Eli yanığında, başı yerde, düşer yollara. Sora sora kentin en ünlü dişçilerinden birinin muayenehanesini bulur. İçeri girer ki, ana baba günü! Bekleme salonunda millet sıraya dizilmiş, sırası gelen muayene odasına giriyor.

Yarım saat, bir saat, sıra kendisine gelecek gibi değil. Üstelik dişinin ağrısı da çoğaldıkça çoğalmaz mı! Dayanamaz garip. Sıra mırda dinlemeden:

— Aman doktor, canım doktor derdime bir çare! diyerek dalar doktorun odasına.

— Aç ağzını, der doktor. Bizimki açar.

— Bu diş hapi yutmuş, der. Çekmekten başka çare yok!

— Eh, çektiirelim öyleyse.

— Morfinli mi, morfin-

siz mi?... Morfinlisi kaç, mor-

finsizi kaç?

— Morfinli çekersek on

lira, morfinsiz çekersek

beş lira...

— Morfinliyle morfin-

zin arasında ne fark var?

— Morfini vurduk mu,

dişin çekilirken ağrı sızı

duymazsın.

— Eh, der bizim hem-

şeri, morfinli olsun öyleyse.

Doktor morfini vurur:

— Bekleme salonunda

dinlen biraz, der. Zamanı

gelinece çağıracağım.

Ve başlar yeniden sıra-

daki hastalarını muayene

etmeye...

Bizim hemşeri bakar,

dişinde ağrı sızı yok. Mor-

finin vurulmasıyla, bıçak

gibi kesilmiş ağrı. Doktor-

run da başı kalabalık:

— Tüy buradan anasını

satayım, der. Kimden ki-

me... Yokluğunun farkına

bile varmazlar. Üstelik,

morfin parası da cebinde

kalır.

Kimseye sezdirmeden çı-

kar dışarı. Fakat aksilik

bu ya, beş on dakika son-

ra çürük dişinde bir ağrı

başlar, eskisinden bin be-

ter! Dayanılacak, dincek

gibi değil! Geriye dönse,

dönemez. Neden morfin

vurdurduktan sonra mete-

lik ödemedi kaçtığını so-

rarlar insana. Dönese,

ağrı beynini uyuyor sanki!

Aklına bir fikir gelir.

Başka bir dişçi sorar yol-

dan geçenlere. Gösterirler.

Çıkar doktorun karşısına

derdini anlatır.

— Çekilmesi gerekir, der

doktor.

— Çekilsin, der bizim

hemşeri.

— Morfinli mi, morfin-

siz mi? diye sorar dişçi.

Bizimki de sorar:

— Morfinli kaç, morfin-

siz kaç?

— Morfinli olursa on li-

ra, morfinsizi beş lira...

— Çek, der Yeşilyurt'lu

vatanıdaş. Morfinsiz olsun!

Dişçi şaşırır. Kök dişini

morfinsiz çektiren müşteri

hemen hemen hiç görme-

miştir:

— Dayanamazsın, diye

uyandır.

— Dayanırım.

— Eh, benden günah git-

ti öyleyse. Ağzını aç!

Bizimki açar ağzını.

Dişçi pensi eline alır, ağ-

rıyan dişe bütün gücüyle

asılır! Yeşilyurtlu vatan-

daşıta gık yok!

Ağır hareketlerle garga-

rasını yapar, doktoro diş

çekme ücreti olan beş li-

ralık borcunu öder ve ka-

pidan çıkarken:

— Azıcık acıdı ama, za-

rarı yok, der. Bir dahaki

sefere diş çekirtmeye ge-

lirken alt sokaktaki dişçi-

ye iki morfin vurdurdum

mu, onu da duymam!

Mehmet GÜRCÜOĞLU

Gazi Okulu Öğretmeni

MALATYA

NASIL GİTMİŞ?

Lise son sınıf coğrafya dersindeydik. Hocamız

yaşlı bir hanım olduğu i-

çin, hiçbirimiz derse çalış-

ıp gelmezdi. O gün söz-

lülü yapacağı tuttu, sınıfın

en zeki, fakat en tembel

öğrencisini tahtaya kaldı-

rarak «Demiryollarımız»

konusundan ilk soruyu

sordu:

— Oğlum Necati, trenle

izmir'den Kurtalan'a gidi-

ver bakayım.

Necati'nin, İzmir'le Kurt-

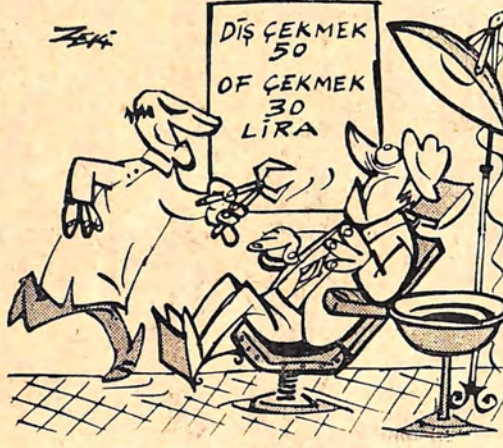
alan arasındaki istasyonla-

rı saymasını beklerken

baktık, tebeşiri eline aldı,

— Benim babamın çantası yok, ben de

anneminkini aldım arkadaş!..

Yazılı

tahtanın bir köşesine çarpı işareti koyup altına «izmir» yazdı. Diğer köşesine de bir çarpı işareti koyup «Kurtalan» yazdıktan sonra, düz bir çizgi çekerek, iki çarpıyı birleştirdi.

Bizimkinin beklediğini

gören hoca sordu:

— Haydi oğlum, daha

gitmeyecek misin?

Necati:

— Çoktan gittim hocam,

dedi.

Hoca baktı, ne istasyon

var, ne tren... Bütün görü-

nen iki çarpı işaretiyle

düz bir hat.

— Bu ne biçim tren yol-

culuğu oğlum? Nasıl git-

tin? dedi.

Boynunu büktti Necati:

— Özürlülerim hocam,

mevsim kış, yollar kapalı

olduğu için trenle değil,

uçakla gittim! cevabını

verdi.

Rahmi BEL

Erkek Talebe Yurdu

Topkapı/İstanbul

— Benim babamın çantası yok, ben de anneminkini aldım arkadaş!..

NE İLE

KALKINIRIZ?

Rahmetli hocamız Zeki bey, eski bir deniz subayıydı. Çoğu zaman, ders sırasında aktüaliteden konuşmak hoşuna giderdi. O sıralar, üniversite eylemleri en kanlı günlerindeydi.

Yine bir gün hocamız sınıfa girdi ve bizlere:

— «Çocuklar, bugün yur. dumuzun çıban başlarından konuşalım mı?» diye sordu.

Herkes dersi kaynatmak için bağırды:

— «Konuşalım, konuşalım...»

İlk önce kendisi anlat-

maya başladı. Eskiden ör-

nekler verdi. Toplumu bir

iyice yerdi:

— «Böyle gençlik mi o-

lur?... Bu vatani siz mi

kalkındıracağınız?... Ne

ile Allah'a şükür?...»

En arkada oturan, nük-

tedanlığı ile tanınan arka-

daşımız Selçuk, hemen ba-

ğırды:

— «Krikoyla kalkındıra-

cağız hocam, krikoyla...»

Artık bütün sınıf kahka-

hadan inliyordu.

A. Talha AKMEHMET
Kızılkoprak, Bostancı S.
İstanbul

ASALET

Okulu birlikte bitirmiş,

tayinimiz birlikte çıkmış-

tı. Altı ayımızın olduğu

gün arkadaşına sordum:

— Müdür, asaletini tas-

dık etti mi?

Umursamadan cevap

verdi:

— Asalet dediğin, sülâle-

den gelir. Müdür, soyum-

dan kimseyi tanımıyor ki,

asıl olup olmadığımı ka-

rar versin.

Dursun TEMİR
Tapulama Müdürlüğü
Teknisyen
MARDİN

ARADAKİ FARK

1966 yılı Afyon'un Sarık

köyü öğretmeniyim. Sınıf-

ta eş anlamlı kelimeleri

anlatıyorum. Bir soru sor-

dum:

— İt'le köpek arasında

ne fark vardır?

Atılgan bir öğrenci ce-

vap verdi:

— Hocam, it; köylerde

davara giden büyük, kurt

tutan hayvan, köpek ise

şehirde (şehirde) zengin

garıların ellerinde dolaş-

tırdığı tüylü, boncuklu,

güçlük hayvandır!

Sabri TOPKAYA
Ortaokul Resim-İş Öğ.
Artova — TOKAT

ENERJİ

Kimya dersindeyiz. Ho-

ca, «Maddenin sakımı» ka-

nunundan bahsediyordu:

— Bir madde, vardan,

yok; yoktan, var olmaz.

Yalnız, madde enerjiye, e-

nerji maddeye dönüşebi-

lir, derken arkadaşlardan

biri sordu:

— Peki hocam, top oy-

nuyoruz. Ve bunun sonu-

cu olarak epey enerji kay-

bediyoruz. Acaba bu ener-

ji ne oluyor?

Hocadan önce başka bir

arkadaş seslendi:

— Gol oluyor aptal, gol

oluyor!

Ökkeş DAĞLI
Eğitim Enstitüsü Matema-
tik 1-E BURSA

Selâhattin'in Lâmbası

33

Yazan:
SUAVİ SÜALP

Çizen:
SEMİH BALCIOĞLU

FAKAT NAFİLEYDİ... AHMET SİHİRLİ KELİMELEİ BİLMEDİĞİ İÇİN CİN BU LÂFLARI BİR TÜRLÜ MANDALLAYIP LÂMBADAN ÇIKMIYORDU. AHMET EN SONUNDA BOZULDU VE DEDİKLERİ ANLAŞILMADIĞI İÇİN LÂMBAYI YERE ATTI ...

BU ARADA CİN LÂMBANIN İÇİNDEN KONU-
şuyordu.

EVET VÂZİYET BÖYLEYKEN ÖBÜR YANDA SELÂHATTİN KOMADAN ÇIK-
MIŞTI AMA, ONUNDA ŞUURUNA HÂLEL GELMİŞ. KİMSELERİ TA-
NIMAMAKTA İSRÂR EDİYORDU. GÜNLER BÖYLE GEÇTİ VELHA-
SİL... (BAŞKA NE TÜRLÜ GEÇECEK YANİ... LÂF MI BU ??)

DOKTOR BEY ÖĞ-
LUM... HİÇ BİR
ÜMİT YOK MU ?

BU ŞOK NE OLABİLİRDİ ?? MEMLEKET BAŞBAKANI-
NIN KOMADAN ÇIKIP SOMA'YA DOĞRU YOLA ÇIKMA-
SINA SEVİNMIŞTI. FAKAT SEVİNEN SADECE BİR KAÇ
NAMUSLU VATANDAŞTI... ONLARI DA SAYMAYA LÜ-
ZUM YOK ...

FAKAT BİR GÜN HASTANENİN KAPISINDA MASUM
BİR TAZE BELİRDİ.

EVET... FAKAT HİÇ BİR HER
HANGİ VATANDAŞ ZİYARET
EDEMEZ ... GEN NESİ-
SİN BAKIM ONUN
YAVRUM ?..

TERBİYESİZ,
ÇEKİN ELİNİZİ...
BEN ONUN ŞEY,
SEVGİLİSİYİM
İŞTE.

BANA NE ??
YASAK DEDİK..

ŞEKERİ ORTA

Muzaffer İZGÜ

— 6 —

Yan gözle ocakçıya baktı. Ocakçı, kalmış birkaç tane çay bardağını yıkiyordu. Kocaman burnu, büyüğün üzerine yama gibi oturmuş, sanki bardak yıkamıyor da, büyük işler başarıyordu... İçinden:

«Sanki bardak yıkamak büyük bir şeymiş. Ulan onu küçük çocuklar da yapar be! Hem bardak çanak yıkamak kadın işi... Pozeu sen de...»

— Bak, dedi ocakçı, sabahleyin erken gel ha, gene bugünkü gibi yapma.

Cevap vermedi yine ocakçıya.. Yalnız:

- Paralar burda, dedi.
- Saydın mı?
- Saydım... Nah, markalar da...
- Aldın mı onbeş lirani?...?

Cevap vermedi. Sanki niye soruyordu bunu. Elbette almıştı onbeş lirasını. Hakkıydı, yevmiyesiydi bu para.

«Aldın mı paranı?»

Sanki patronu değil de kendisi veriyordu bu parayı.

«Ne yanı, dedi içinden, sen de yirmi lira alıyorsun, benden beş lira fazla. Amma heç benim anama avraduma sövmüyorlar. Hep senin adana avradına sövmüyorlar. Şekerli kâhveye, şekeri az koydun mu getti anan avradın, az şekeriyle şekeri fazla goydun mu getti anan avradın. Hele bayat çay, o zaman sütlüen get-di sütlüen...»

Ocakçıya «Alasmaladık» bile demedi. Kel Hayri'nin kapatmış olduğunu bildiği halde, onun dükkânının önünden gitmeyi istedi. Gerçekten kapalıydı Hayri'nin dükkânı. Hiç gereği yokken, dükkânın önündeki kapatma tahtalarını saydı. Kel Hayri, bu tahtaları sırasıyla dükkânının önüne geçirir, kepenk yerine kullanırdı. Altı tane kocaman kocaman tahtaydı bunlar. Birden altıya kadar da numaraları vardı üzerin-de.

Köşeyi döndü... Karanlık dar bir sokağa saptı. Sokağın başında iki kedi kavgâ ediyorlardı, ama onları görmedi Ârif onbaşı. Bir sigara yak-tı... Daldı yine hayâllerine... Elbet-te ona da gülecekti günün birinde talih. Hem, çok yakındı o talih de-nilen elle tutulmaz, gözle görülmez şeyin Ârif onbaşıya gülmesi... O a-man belki bu yollardan özel araba-sıyla geçecekti, özel şoföriyle geçecekti. Ellerini şöyle iki yana açtı, yolun genişliğini ölçtü.

«Dar» dedi içinden... «Çok dar, bu yoldan benim alacağım araba geçemez, ya bu tarafını sürter, ya da öteki tarafını. Amma esaslı bir şoför olursa belki...»

Karanlık sokağın bittiği köşeye geldi. Orada daha çok canı sıkıldı, çünkü alacağı araba burayı zor dö-nerdi. Tekrar ellerini iki yana açtı, tekrar hesaplar kitaplar, yaptı. Hat-tâ durdu bir ara... İki duvarın ara-sını adımladı. Kendi iri adımlarıyla oniki adım geliyordu... Yok ca-num, oniki adımlık arabaya binmez-di o. Onun bineceği araba en azın-dan şöyle onbeş, yirmi adım olma-lıydı. Arkaya, anasını, karısını, ki-zını almalı, üstelik et de ete değme-meliydi. Oğlan önde, şoförün yanın-da idare ederdi... Sonra karısı geldi aklına, şöyle yanlamasına acaba ka-rısı kaç adım gelirdi?..

«Üç, dedi, dört, dedi» yola o göz-le baktı, tekrar adımladı yolu. İs-te o sırada mahalle bekçisiyle bu-run buruna geldi. Bekçi:

— Hayrola, yolun tapusunu mu çıkarisen? dedi.

— Yoo, dedi Ârif onbaşı, ypk a-dımladım da.

— Galdırım müyendisi misin sen?

— Deyil...

— Niye arşınladın yolu?

— Şey geçirecem de buradan,

sey...

— Bando?

— Araba araba...

— At arabası?

— Yok değil, şey taksi, özel tak-si... Benim taksim...

Bekçi, Ârif onbaşının soluk ceke-tine, dizi kocaman yamalı pantalo-nuna baktıktan sonra:

— He, senin taksin vardır? dedi.

— Yok, dedi Ârif onbaşı. Yok am-ma, ilerde alacam...

Bekçi, büyüğü burup:

— Ben de düşünüyom amma, bi türlü garar veremiyom hangisinden alsam diye. Hani şu arkası yataklı gibi olanlar var, ondan mı alsam, guyruklusundan mı alsam, sona şav-rolle mi alsam, furt marka mı al-sam?...?

Sonra, birden ciddileşip:

— Serhoş deelsin ya? dedi Ârif onbaşına.

— Yok, dedi Ârif onbaşı.

— Ne iş dutan sen?

— Gavenin birinde ayakçıyım...

— Ha, madem ayakçısın, o zaman sen şu İngiliz gıralı var ya, onun tofomilini al, aşşası gurtarmaz...

Hadi baahım evine, deliysen Allahı-na valvar.

Ârif onbaşı yürüdü...

— Bilmiyor ki, dedi içinden. Bir bilse, böyle konuşmazdı. Dur baka-lım, sana da bi iş bulalım bizim

on gathı apartumanda? Eveet, seni de bekçi yaptım. Gapiya bi gülübe, içinden çıktın mı işine son... Eu da kendini bişey zannediyor. Üze-ri-ne o çulaki elbiseyi giyip, beş sıkın-ca bir kere patlayan tabancasını be-line taktı mıydı, kendini binbaşı zannediyor... Hem bekçilik ne ki, tembel işi. Akşamdan sabaha gadar gez dolaş, gez dolaş...

Eve geldiğinde hafiften bir yağ-mur başlamıştı. Önce tuvalete git-ti, sonra elini yüzünü yıkadı. Ardın-dan ayaazlamış testiden bir tas su doldurup içti. Buz gibi suyun, mi-desine gidip oturduğunu hissetti. Fi-dan'ın dırdırını çekmekten, dana içeriye girmeden bir sigara yaktı ve ocağın yanına çöktü. Yer iskemle-sini altına çekti, belini ocağın du-varına verdi, düşünmeye başladı:

«Her katta, tam altı oda... Her kişiye bir oda, bir oda da fazlalık. Her gün bir katta... Can sıkılan iki-ye çıkar, can sıkılan bire iner... Bu yola özel araba girmez ama, biraz masraf, yolu da yaptırır... Millet gelip geçerken dua eder, Allah Ârif onbaşından razı olsun. Bir de çeşme köşebaşına. Dolduran dua eder, Al-lah razı olsun Ârif onbaşından... Bi-raz sonra çeşme yaptırmaktan vaz-geçti. Çeşmenin başında bir kavgâ, onun ardından, hay bu çeşmeyi bu-roya yaptırın. Zaten bu millete iyilik yaramaz ki. Çeşmeyi yaptın etin bir iyilik, yanına bir de lokan-ta aç, millet yesin içsin beleş... der-ler.»

Ara kapının mandalı oynadı. Ka-pıyı karısı açardı böyle. Mandal, a-çıldıktan sonra kendi etrafında bir

kaç defa döner, sonra her çiviye vu-ruşunda muntazam aralıklarla ses çıkarırdı.

Fidan:

— Geldin mi? dedi kocasına.

— Hı, dedi.

— Niye oturuyon ayazda?

— Cara...

Fidan, gelip kocasının yanına o-turdu:

— Uuu üşüdüm, dedi.

Ârif onbaşı, cebindeki parayı çı-kardı, karısına verdi. Kadın:

— Sen bir liranı almamışın ya içinden? dedi.

Ârif onbaşı cevap vermedi. Siga-rasını ocağın içine attı. Aksine, siga-ra gitti, ocaktaki kazanın içine dü-şüp caz diye bir ses çıkardı.

Fidan:

— Bak ne diyecem sana, dedi...

— Hı, dedi Ârif onbaşı.

— Amma soğuk burası, içeri gel-sene!

Ârif onbaşı, gövdesini duvardan ayırdı ama, yorgun ayakları bir an-da, onu ayağa kalksın, bırakmadı-lar. Tekrar belini duvara verdi, ayak-larını oğusturdu, ayağa kalktı. Kal-karken dizinden bir şeyin çıt etti-ğini hissetti. Ama aldırmadı. Her akşam işten yorgun argın gelince o-lurdu böyle. Kimbilir akşama dek, üstüste vursan, kaç kilometre yol tepeyordur, bir sokak ve iki köşe içinde.

— Garnın aç mı? dedi karısı.

Açtı ama, canı bir şey istemiyor-du Ârif onbaşının. Fidan:

— Ye ye, iki sokum bişeler ye, dedi.

Ârif onbaşı, anasının yanından ge-çerken, Rabia nine:

— Geldin mi lan? dedi.

— Hı ana, dedi.

— Soğuk mu dışarı?

— Soğuk...

— Allah evi barkı olmayanlara a-cısın...

Ara kapıyı açıp, kendi odalarına geçtiler. Fidan, raftan bir örtü in-dirdi. Sonra, zeytinyağı kuru fasu-leyi bu örtünün üzerine bıraktı:

— Soğan verim mi? dedi kocasına.

— Ver...

Fidan, sandığın birinin içinden kü-çük bir soğan çıkarıp, yumruğuyla ezdi. Rabia nine:

— Gız Fidaan, gapıya bak, biri ga-pıyı çalıyor, dedi.

— Yok ana yok, dedi Fidan, so-ğan gırdım.

— Hoplattın gız, yüreğim ağzıma geldi. Ver ordan accık su.

Fidan içerdeki testiden kaynana ı-na bir tas su doldurup verdi. Yaşlı kadın, tasın içindeki suyun ancak dörtte birini içti:

— Gerisini dökme, biraz sona içe-rim, dedi.

Fidan:

— Amma Ârif de içecek...

— Anasının artığı deel mi, ver içsin... Lan Ârif, nasılsın lan?

Ârif, ağzındaki iri lokmayı yuttuk-tan sonra:

— Eyyiyim ana, dedi.

— Bana elli gurus versene lan...

Fidan:

— Ben veririm sana yarın, dedi.

Kocakarının bir daha sesi çıkmadı. Ama uyumadı Rabia nine. Uyku-su kaçmıştı bir kez. 24 yıl öncesini düşündü, oğlunu askere gönderdiği günü... Babası ona, üç paket sigara, bir deste de mum almıştı, kara va-gor'da sevkıyatta yakınılar diye... Kendi de söz vermişti Ârif doğdu-ğunda, şayet bu çocuğu yaşarsa, Tanrıya sözdü, askere giderken ba-

(Ak. : 16)

vulunu istasyona dek sırtında taşıyacaktı. Taşıymıştı da... O kadar demişti babası, ver Rabia yoruludun, oğlana ver, ben taşıyayım bana ver, yok demişti, benim Allaha sözüm var... Söz verdim yüce Allahıma, Ârifimi yaşadırsa, istasyona kadar bavulunu sırtımda taşıyacam demişdim... Babası çalılımlı adamdı, çalılımlı... O yaşına gelmiş, hâlâ gören, bıyığı bunun boyama mı derdi... Bıyık vardı babasında bıyık...

Yattığı yerden bağırdı:

— Senin babanda bi bıyık vardı, bi bıyık, dedi. Şimdi sizinkiler de bıyık mı yâni, kenef arkasındaki sazlık gibi... Gagparaydı Mamıd'ımın bıyığı gagpara... Sona babaydı baba... Mum almışdı sana, bi desde...

İçerden hiçbir cevap gelmeyince, Rabia nine:

— Diniyon mu lan? dedi.

— Hı, dedi Ârif onbaşı.

— Sana bi desde mum almışdı, gara vagona sevkıyatta yakarsınız diye. N'ettiniz lan o mumları, hepsini yakdınız mı?

Ârif onbaşı cevap vermedi. Yaşlı kadın, tekrar bağırdı:

— Lan uyudun mu? O mumlar n'oldu dedim?

— Ne mumu? dedi Ârif onbaşı.

— Babayın sana asgare giderken aldığı mumlar.

— Ne biliym ben, unuttum...

— Zaten sen neyin gıymatını bildin ki... Babaaan, başgaydı baban... Sana üç paket de cara almışdı, iç oğlum iç demişdi... Zahir sen de öteki asgerlere dağıddın?

Yine Ârif onbaşıdan cevap alamayınca:

— Onnarın hepsini içdi miydin lan? dedi.

Onun yerine karısı Fidan cevap verdi:

— Ne bilsin ana, kaç seneki mesele, dedi.

İhtiyar kadın, kalktı oturdu yatağın içine:

— Çekmemiş ki bu dangalak babasına, heç çekmemiş, dedi. Onun babasında bi guvvet vardı, goca goca odunları hıh deyip galdırdı mı ırmak hamamının külhanına atardı. Bi keresinde gafası gızp işi bırakıydı da, eve gadar geldilerdi, aman biz n'ederik sen olmazsan, sen yoksun, bil ki hamam da yok dedilerdi. Rahmetli, bana sormuşdu, ne diyon Rabia diye. Ben de, get herif get demişdim... Kalktı gettiydi... Bazardan bazara hamama gederdim, külhancının avradı deyip yere yurda gomazlardı beni. O dellek avratlar fırdolayı dönerlerdi etrafımda. Portakallar getirirlerdi, köfte getirirlerdi.

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FIATI : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Motosiklet

Uzak bir kasabaya gitmişti. Motosikletini hanın önünde bırakarak, karnını doyurmak için içeri girdi.

Çıktığında, motosikletin etrafında bir yığın meraklı vardı. İki tekerlekli araç olarak sadece bisikleti bilen kasaba gençleri, bu motorlu makine hakkında bilgi istediler. Üşenmedi, uzun uzun anlattı ve konuşmasını şu sözlerle tamamladı:

— Yalnız bu aracın kötü tarafları da var. Arkaya oturttuğunuz kimsenin nerede ve nasıl düştüğünü hiç anlayamazsınız. Geçen yıl çıktığım bir gezide, arkaya karımı oturtmuştum. Yola çıktıktan ne kadar zaman sonra bilmiyorum, karım düşmüş de, ben görmemişim! O gün bu gün ne kendini buldum, ne adımı duydum!

Ertesi gün kasabanın bütün evli erkekleri şehre inerek motosiklet almak için kuyruğa girdiler.

Korku

Adam, karısının kötü huylarından bezmişti. Bir gün tabancasını çekip onu öldüreceği sırada karısı gördü:

— Tetiği çekersen, benden çekeceğin var! diye bağırdı.

Karısının emirlerine alışık olan adam:

— Şaka yaptım karıcığım, dedi ve kuzu kuzu tabancasını teslim etti!

— I-uh, bu oyun yatar bugün!..

Belirti

Eczaneye giden kadın:
— Klorofilli sabun istiyorum, dedi.

— Kaç tane?

— Bir düzine...

Rafı karıştıran eczacı:

— İki tane kalmış madam, dedi. Ama yarın gelecek.

— Kocama söyleyeyim, yarın uğrasın.

— Kocanızın ismi?...

— İsmi ne yapacaksınız? Yeşil bıyıklarından onu kolaylıkla tanıyabilirsiniz.

Lokantada

— Bana bir at bifteği getiriniz! Garson gitti, az sonra tabak içinde getirdiği bir lüstik parçasını müşterinin önüne bıraktı.

— Ben at bifteği istemişim, diye çıkıştı adam. Bu ise bir otomobil lüstüğü...

Saygıyla eğilen garson:

— Sinirlenmeyin mösyö, dedi. At olmuş, otomobil olmuş ne farkeder? Binecek değilsiniz ya, çok çok yiyeceksiniz!

İyilik

İki doktordan biri sordu:
— Nasılsınız aziz meslekdaşım?

— Çok iyiyim.

— Oh oh... İyi olmak için ne yapıyorsunuz?

— Her üç hastayı muayene ettikten sonra, bir sinir hapi da ben yutuyorum!

Yazısız

Kime derler?

Öğretmen, Pol'e sordu:

— İki yüzlü kime derler?

Çocuk cevap verdi:

— Okula güler yüzle gelen öğrenciye derler efendim!

Şikâyet

Garsona seslenen müşteri, tabağını göstererek:

— Bu bir rezalettir, diye bağırdı. Bu bir kepazeliktir! Bu bir vicdansızlık, utanmazlık karışımı acayip bir şeydir!

Saygıyla eğilip tabağa bakan garson:

— Sinirlenmeyiniz mösyö, dedi. Şimdi ben hallederim.

Tabağı aldı, yardımcısını çağırarak:

— Müşteriye karşı daha saygılı olun, dedi. Mösyö haklı... Çabuk bunu alın, «Rezalet» i, «Kepazelik» i, «Vicdansızlık» ile «Utanmazlık» ı ayrı ayrı tabaklara koyun!

İstek

Kompartımana giren adam, kucağındaki köpeğiyle yolculuk eden genç ve güzel kadının karşısına oturunca dayanamadı:

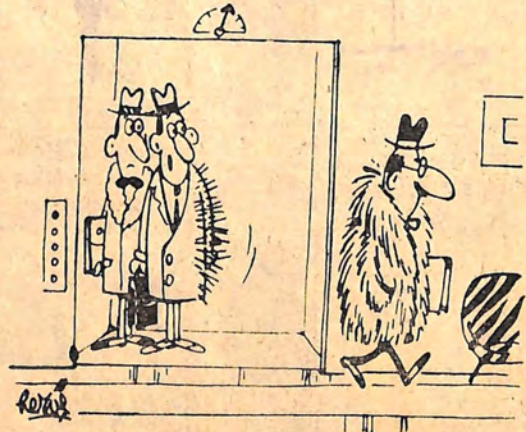
— Şu köpeğin yerinde olmak için neler vermezdim! diye iğfalı attı.

Kadın, kuru bir sesle cevap verdi:

— Her halde pek memnun olmadınız.

— Neden?...

— Kuyruğunu kestirmek için baytara götürüyorum da, ondan!

— Patronun bu sabah tüyleri ürperiyor!..

Yeni evliler...

3LERİN UGURU

Size uğur getirecek

YILIN İLK ÇEKİLİŞİNDE:

3 TALİHLİYE	3 APT. DAİRESİ
33 TALİHLİYE	33 BİN LİRA
333 TALİHLİYE	3 BİN LİRA
3333 TALİHLİYE	3 YÜZ LİRA

TOPLAMI: 3 MİLYON 333 BİN LİRA

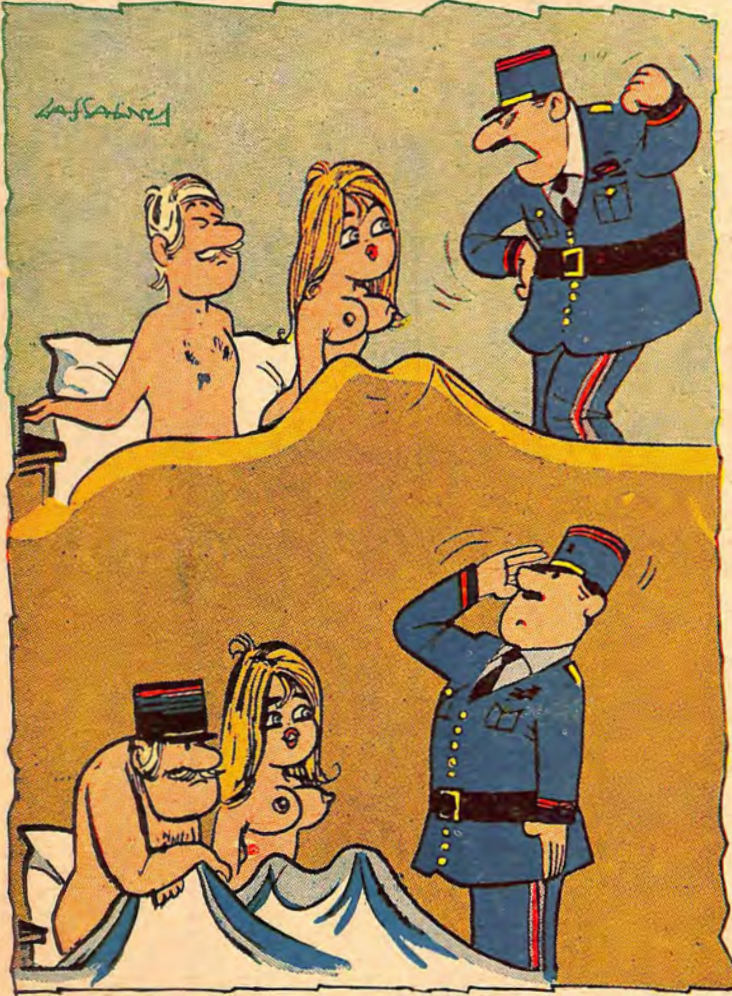
Tasarruflarınızı
19 Mart akşamına kadar
Bankamızda toplamaya
devam ediniz.
"Uğurlu Üçler" çekilişi
yuvanızın uğuru olacaktır.

**TÜRKİYE
İŞ BANKASI**

paranızın ... istikbalinizin emniyetidir

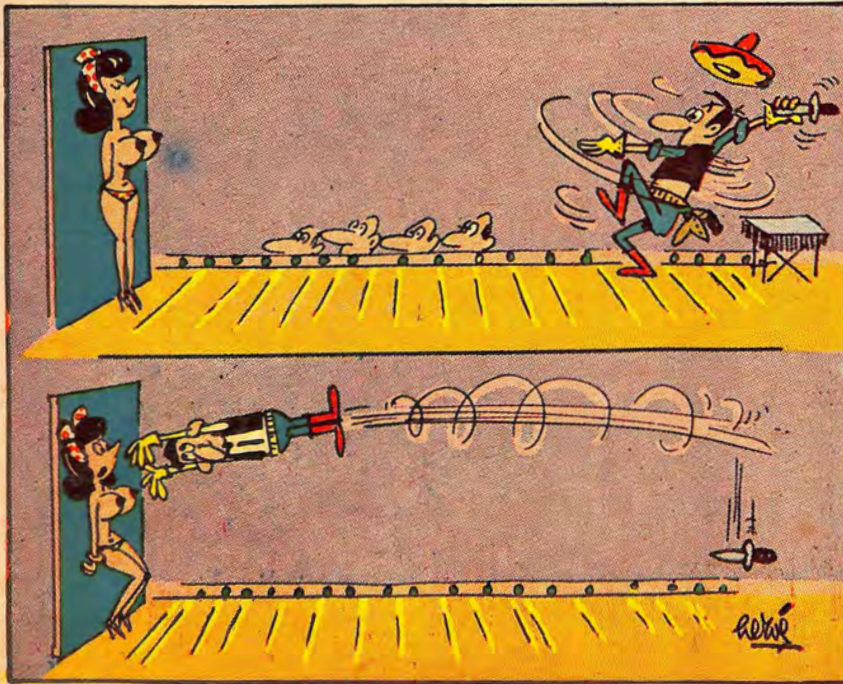
AKHAKHAK

YAZISIZ

— HERGÜN SENDE YENİ BİR HAZİNE KEŞFEDİYORUM SEVBİLİM. !

YAZISIZ

— BUYURUN KARTIMI DELİKANLI ... TAM 36 POZUNUZLU ÇEKTİM.. GÖRÜNCE BEĞENECEK MİSİNİZ BAKALIM. ?